

ΕΤΟΣ Ε΄. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ΄.
ΤΕΥΧΟΣ 17ον

Συντάγμα, "Καισερικού δοσχαί 16

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1905
ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 101

Συντάγμα, "Εξωτερικού φρούκα 20

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ

Αἰῶνες κατεκύλισαν εἰς τὸ βάραθρον τοῦ Χρόνου καὶ θρόνοι κατελύθησαν καὶ ἡ ὄψις τῆς γῆς ἠλλοιώθη, ἀλλ' ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ παραμένει ἀσάλευτος καὶ ἡ Ἰδέα ἐκτιναχθεῖσα ἀπὸ τοῦ Γολγοθᾶ, ὁμοῦ μὲ τοὺς στεναγμοὺς, μὲ τὴν ὑστάτην πνοήν τοῦ Ναζωραίου καὶ διαδραμοῦσα τὸν κόσμον, καὶ ἐκπολιτίσασα αὐτὸν καὶ ἐξημερώσασα αὐτὸν, αὐτὴ ἡ Ἰδέα ἢ ἀληθῶς οὐρανια καὶ θεία, κυριορχεῖ ἐν τῷ κόσμῳ ἔτι καὶ νῦν καὶ περὶ τὴν Ἰδέαν ταύτην, τὴν ἀναστηλωμένην εἰς τὴν διδασκαλίαν, τὴν θεοπεσίαν, ἐπὶ τοῦ Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, θά συγκροτηθῇ ὁ ὕστατος ἀγὼν διὰ τὴν τελειοποίησιν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχη πλέον μεσοτόχος χωρίζων τὴν Ψυχὴν ἀπὸ τοῦ Σώματος.

Ἐὰν συνεταράχθῃ ὁ Ἡρώδης διὰ τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, ἡ Διδασκαλία τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ συνετάραξε τοὺς θρόνους τῶν Καισάρων, ἀλλὰ πρωτίστως κατέλυσε τὴν κυριαρχίαν τοῦ Ζόφου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ταπεινώσεως, τοῦ Ζόφου, ὅστις βαρὺς ἠπλοῦτο καὶ ἀποπνικτικὸς ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πνευμάτων, διαστρεβλῶνων αὐτὰ καὶ μαιίνων αὐτὰς τὰς ψυχὰς καὶ τῶν σωμάτων τὴν ἐξάρθρωσιν κατεργαζόμενος. Καὶ κατέλυσε τὸν Ζόφον ἢ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, διότι ὑπῆρξεν ὑγιεινὴ θαυμασία τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, ὑγιεινὴ, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ ἀνθρωπίνη εὐδαιμονία, ἣτις δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ποτὲ ἂν δὲν ἔχῃ ὡς βάθρον ψυχὰς ρωμαλέας καὶ σώματα ἀρμονικῆς ὑγείας.

Ἄν ἡ ἀνθρωπότης ἀκόμη δὲν ἀφίκετο εἰς τὸ τέλειον καὶ ἂν δὲν ἐφθασεν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, ἣτις εἶνε ἡ τελείωσις τοῦ Ἀνθρώπου, συμβαίνει τοῦτο διότι ἡ θρησκεία τοῦ

Χριστοῦ διεστρεβλώθη καὶ ἡ ἐνυπάρχουσα ἐν αὐτῇ ὑπέροχος κοινωνικὴ καὶ πολιτειακὴ ἀλήθεια δὲν κατενοήθη. Οἱ ἄνθρωποι ἀπολέσαντες τὸν Παράδεισον τῆς ψυχικῆς γαλήνης καὶ τῆς πνευματικῆς ἡρεμίας καὶ τῆς σωματικῆς ὑγείας, ἐρρίφθησαν εἰς τὸν στρόβιλον τοῦ βίου τυχάρπαστοι καὶ ἀπολέσαντες τὸν κανόνα τοῦ βίου ἀπέβησαν δυστυχεῖς κυλιόντες τὸν λίθον τῆς δυστυχίας καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς κοινωνίαις δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνεύρωσι τὴν εὐτυχίαν ἕνεκα τῆς διαστροφῆς τοῦ βίου καὶ μαστίζονται ἀπὸ νόσους ψυχῆς καὶ σώματος.

Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα ὑπέροχος θρησκεία, ἦλθεν ἵνα σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς καταστάσεως ταύτης, τὴν γαλήνην χαρίζουσα εἰς τὰς ψυχὰς καὶ εἰς τὰ σώματα τὴν ἀρμονικὴν λειτουργίαν, ἣτις καὶ τοῦ πνεύματος ἐξασφαλίζει τὴν ἀριότητα. « Ἀγαπάτε ἀλλήλους » εἶπεν ὁ Ναζωραῖος καὶ « ἐστέ ἀγνοὶ ὡς τὰ παιδία » συνεβούλευεν, ἐπιζητῶν νὰ περισώσῃ τὰς ψυχὰς ἀπὸ τῶν ὀλεθρίων παθῶν καὶ ταπεινοῦ ὕλισμοῦ, ὅστις εἶχε μεταβάλλει τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ εἰς οἶκον ἐμπορίου. Καταλύων τὴν δουλείαν καὶ συντριβὼν τὸ κράτος τῶν ὑποκριτῶν καὶ τῶν Φαρισαίων ἀνακηρύσσωσιν κυρίαρχον τὴν Ἰδέαν, ἐξασφαλίζων τὴν ἀριότητα καὶ τὴν ἀρμονίαν ἐν τῇ κοινωνικῇ συμβίωσει.

Ἡ ἀγαλλίασις, ἢ διαχεομένη εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ψυχὰς ἐπὶ τῇ Γεννήσει τοῦ Χριστοῦ, καθιστᾷ αὐτὴν ἑορτὴν καὶ πανήγυριν ὑψίστην ἐν τῷ κόσμῳ, ὅστις στρέφει πρὸς τὸν ἀστέρα τῶν Μάγων καὶ πρὸς τὴν φάτνην, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐνηθροπίσθη ὁ Θεός. ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ἀντηχεῖ καὶ τὰ παιδία πληροῦσι γηθοσύνων ὕμνων τοὺς χριστιανικοὺς οἴκους καὶ ὅπου λαλεῖται ἡ εὐγενεστάτη Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἀντηχεῖ καὶ

φεύγει πρὸς τὸν Οὐρανὸν, ὁ λαμπρότερος τῶν ὕμνων. Ἄλλ' ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, ἰδανική, οὐρανόα, παρήγορος, κυριαρχεῖ εἰς τοὺς Χριστιανούς πάντας καὶ ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ ἐμπνέει εἰς πᾶσαν γλῶσσαν ὕμνους ἑναρμονίους. Μίαν ἡμέραν, ὅταν ὁ Κόσμος καταρρίψη τὸν μεσότοιχον, τὸν χωρίζοντα τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὸ σῶμα, ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ θ' ἀποβῆ ἡ ἑορτὴ Νέας Ζωῆς καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ καταφθάσουν τὴν φευγαλέαν εὐτυχίαν. ἤτις, ὡς ἡ ἀηδὼν λαλεῖ εἰς τοὺς θάμνους, ἐδῶ πλησίον μας, καὶ ἀπρόσεκτοι δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν φθάσωμεν καὶ ὅλοεν φεύγει, διότι ἡ εὐτυχία εἶνε ἄσμα, εἶνε ἰδέα.

Πανηγυρίζομεν καὶ πάλιν τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ καὶ εἶθε ἡ ἡμέρα αὕτη τῆς Ὑπερτάτης Γαλήνης καὶ τῆς Οὐρανιας Χαράς, ν' ἀφίση ἰχνη τῶν οὐρανίων αὐτῶν δῶρων.

Α. Α. Κ.

ΠΩΣ ΟΜΙΛΟΥΝ ΤΑ ΠΤΗΝΑ

*Η γλῶσσα των. — Ρήματα καὶ ἐπιρρήματα. —

*Η γραμματικὴ των. — Τὸ λεξικὸν τῆς περιστεράς. — Μετάφρασις ἄσματος ἀηδόνος. — Πτηνολογία.

Πρὸ ἐνὸς αἰῶνος σοβαρὸς τῆς Γαλλίας διαπρεπὴς οἰκονομολόγος μάλιστα, κατέγινε νὰ σπουδάσῃ τὴν γλῶσσαν τῆς περιστεράς καὶ τῆς ἀηδόνος. Ἡ ἐργασία αὕτη τῷ ἐστοίχισε δύο χειμῶνας ἐν ὑπαίθρῳ καὶ διαρκὲς πάγωμα χειρῶν καὶ ποδῶν, εὐτυχῶς δὲ ὄχι ἄλλο σοβαρώτερον. Ἐν τούτοις διαρκῶς ἀκούων τὴν περιστερὰν γουργουρίζουσαν καὶ τὴν ἀηδόνα λαλοῦσαν ἐσημείωνε λέξεις εἰς τὸ σημειωματάριόν του. Κατόπιν ἐδημοσίευσε τὰ ἐξῆς πορίσματα τῆς παραδόξου γλωσσολογικῆς του ἐργασίας. Ὄταν σπουδάξῃ τις τὴν ζωσαν φύσιν, συζῆ μετὰ τὰ ζῶα τὰ παρακολουθῆ μετὰ προσοχῆς, κατορθοῖ νὰ μανθάνῃ

τὴν γλῶσσαν των ὡς ἡμπορεῖ τις νὰ μάθῃ τὴν γλῶσσαν ἐνὸς ἀγρίου λαοῦ, ἣτις δὲν ἔχει λεξικὸν καὶ γραμματικὴν. Τοῦτο δὲ κατορθώνει τις ἀκούων τὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν σημειῶντων καλῶς εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ, ἀναγνωρίζων ταύτην ὅταν τὴν ἀκούσῃ ἐκ δευτέρου τὴν ξεχωρίζει ἀπὸ τὰς ἄλλας τῶν φωνῶν, αἱ ὁποῖαι ὁμοιάζουν κτλ.

Κυρίως δὲ παρατηρεῖ μετὰ ποῖαν κίνησιν,

μετὰ ποῖαν ἐκδήλωσιν τοῦ ζώου κτλ. συμπίπτει ἢ φωνὴν τοῦ ἦν ἀκούει.

Μετὰ τὴν γραφίδα πάντοτε εἰς τὴν χεῖρα ὁ παράδοξος γλωσσολόγος μετέβη εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ μετὰ τὴν μέθοδον ταύτην κατῴρθωσε νὰ σημειώσῃ πολλὰς λέξεις διαφόρων πτηνῶν. Ἀνακάλυψε, ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν πτηνῶν ἐκφράζει ἰδέας πολὺ ὀλίγας, ὅτι ἔχει πολὺ μικρὸν λεξικόν, πολὺ ἀπλὴν γραμματικὴν, ὀλίγα ὀνόματα, ἀρκετὰ ἐπιφωνήματα καὶ μόνον ρήματα σχεδὸν δὲν ἔχει. Ἰδοὺ ὁποῖας λέξεις τῆς περιστεράς διέκρινε καθαρῶς καὶ ἐσημείωσε.

«Κρά, κρέ, κρό, κρού, κρόου, κράς, κρές, κρός, κρούς, κρούους, κραέ, κρεά, κροά, κρονά, κρονάς, κροά, κρεέ, κροέ, κρονέ, κρονές, κροού, κρεό, κρούς, κρονά, κρονός».

Αὐτὸ εἶνε τὸ λεξιλόγιον περίπου τῶν περιστερῶν, τὸ ὅποτον ὄλοι ἀκούομεν, ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν ἢ δύο λέξεις, ἐνῶ διὰ τὸν προσεκτικὸν καὶ φυσιοδίφην ἀποτελεῖται ἀπὸ 25 καὶ πλέον διαφερούσας ἢ μίαν τῆς ἄλλης.

Ὁ δὲ Νεμούρ, οὕτω λέγεται ὁ γνωσσολόγος τῶν πτηνῶν, δὲν εὕρισκε καθόλου πτωχὴν αὐτὴν τὴν γλῶσσαν. Ἀπεναντίας, λέγει, ὅτι εἰς σμῆνός τι μικρὸν ἐστὼ ὄμιλον περιστερῶν, ἡμπορεῖ νὰ ἀκούσωμεν τόσους συνδυασμούς τῶν 25 αὐτῶν λέξεων, ὥστε ἡ γλῶσσα τῆς περιστεράς νὰ θεωρηθῇ ὑπὸ ἐποψίν ἀριθμοῦ λέξεων καὶ ποικιλίας ὡς μίαν ἀπὸ τὰς πλουσιωτέρας τοῦ κόσμου! Αἱ εἰκοσιπέντε αὐτῆς λέξεις, τὰς ὁποῖας αὐτὸς ἀνεκάλυψε, χρησιμεύουν μόνον διὰ νὰ ἐκφράσων τὰ στοιχειώδη. «Ἰδῶ! Ἐκεῖ! Δεξιά! Ἀριστερά! Ἐμπρός! Ἄλτ! Προσοχή! Κυνηγός! Κρῦο! Ζέστη! Πᾶμε! Σ' ἀγαπῶ! Ἡ φωνὴ! » καὶ μερικά ἄλλα ἀκόμη τῆς πρώτης ἀνάγκης. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλαι, ὑπάρχουν καὶ φράσεις.

Ὁ Δὲ Νεμούρ μετέφρασεν ἐμμέτρως καὶ ἕνα τραγοῦδι ἀηδόνος! Τὴν ἐργασίαν ταύτην παρουσιάζει, ἐννοεῖται, μετὰ σοφὴν ἐπιφύλαξιν καὶ δειλίαν. Ζητεῖ τὴν ἐπιείκειαν τοῦ ἀναγνώστου καὶ προσθέτει ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ τὸ μετέφραζε καλλίτερα ὡς καὶ ἡμεῖς θὰ τὸ ἐννοούσαμεν καλλίτερα ἐὰν εἴμεθα ὄχι τόσο ἀσχετοὶ πρὸς τὸν θεῖον ψάλλον τῶν δασῶν. Δηλοῖ λοιπὸν ὁ μεταφραστὴς ὅτι ἡ μετάφρασίς του «ἐξοσθενάζει τὸ πρωτότυπον». Ἡ μετάφρασις εἶνε εἰς τὴν Γαλλικὴν, δύναται δὲ μετὰ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν νὰ μεταφρασθῇ καὶ εἰς ὅλας ἐκεῖνας τὰς γλώσσας αἱ ὁποῖαι ἔχουν μικρὰς λέξεις. Ἡ Γαλλικὴ ἔχει τόσας μονοσυλλά-

βους καὶ στικτὰς λέξεις ὥστε ὁ κ. Νεμούρ φαντάζεται εὐκόλως ὅτι ἡ ἀηδὼν λέγει πρὸς τὴν σύντροφόν του, ἐνῶ τραγωδεῖ:

Dors, dors, dors, dors amie, amie.

Δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ μεταφράσωμεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν τοὺς στίχους αὐτοῦς, τοὺς μεταφρασθέντας ἐκ τοῦ ἄσματος τῆς ἀηδόνος. Διότι ἂν ἀπὸ τὴν γαλλικὴν μετάφρασιν γίνῃ μία ἀγγλική, ἀπ' αὐτὴν μία γερμανικὴ ἀπ' αὐτὴν μία ἰαπωνικὴ κλπ. φαντασθῆτε εἰς ποῖαν ἀπόστασιν

θὰ φθάσωμεν ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου! Ὅπως οὐδέποτε τοὺς μεταφέρωμεν εἰς τὸ πεζόν!

«Κοιμήσου κοιμήσου, κοιμήσου! — λέγει ὁ Νεμούρ, ὅτι ψάλλει ἡ ἀηδὼν — ἀγάπη μου ὤμορφη καὶ γλυκεῖα. Τὰ παιδάκια μας τὰ ὤμορφα, ὤμορφα, ὤμορφα, ὤμορφα (jolis, jolis, jolis, jolis, trrrrrr....) τὰ ἐγέννησεν ὁ ἔρω, στὸν ἔρωτα χρωστοῦν τὴ ζωὴ. Κοιμήσου, κοιμήσου! Ὁ ἔρω ἀγρυπνεῖ σὲ τὸ πλευρό σου.»

Μὴ νομίζετε ὅτι περιωρίσθη εἰς τὴν μετάφρασιν ταύτην ὁ Νεμούρ. Τὴν μελέτην του ἀνεκοίνωσεν ἐνώπιον τοῦ ἐθνικοῦ ἰνστιτούτου τῆς Γαλλίας, εἰς τρεῖς συνεδριάσεις τῆν 12^{ην} Ἰουλίου, τῆν 11^{ην} καὶ τῆν 18^{ην} Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1806 Ἀκριβῶς σχεδὸν πρὸ ἐνὸς αἰῶνος.

Αἱ παρατηρήσεις του δὲν σταματοῦν ἕως ἐδῶ. Ἐκτείνονται εἰς μεγάλην ἀκτίνα ἐπὶ τοῦ πτερωτοῦ βασιλείου. Κατὰ τὸν Δὲ Νεμούρ ὁ ἀλέκτωρ λαλῶν διακηρύττει ὑπερφάνως ὅτι ἡ ἐρωτικὴ του δύναμις εἶνε ἀνεξάντλητος, καὶ δὲν ὑπόκειται εἰς χρονικὰ ὅρια, ὅπως συμβαίνει εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ καρδερίνα, ὁ σπίνος ἢ ὑπολαίς, τραγωδοῦν μόνον τοὺς ἐρωτάς των. Ἄλλα ὅμως πτηνά, ὡς τὸ καναρίνι, δὲν τραγωδοῦν μόνον τοὺς ἐρωτάς των ἀλλὰ ὕμνουσιν τὸ φωνητικὸν τὰ λαντόν των, κατεχόμενα ἀπὸ ζωηρὰν φιλαρέσκειαν. Ὁ ἀρσενικὸς κορυδαλὸς διαλαλεῖ τὴν ὠραιότητα τῆς φύσεως καὶ τὴν ὀρμὴν μετὰ τὴν ὁποῖαν σχίζει τὸν ἀέρα, ἐνῶ τὸ ἄσμα του ὑπὸ τὴν ἐννοιαν ταύτην τὸν κάμνει συμπαθὴ καὶ θαυμαστὸν ἀπέναντι τῆς κυρίας κορυδαλοῦ. τῆς συμβίας του ἢ τῆς ἐρωμένης του. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ λάλημα τῆς ἀηδόνος, ὁ γλωσσολόγος μας βεβαίως ὅτι, λαλοῦντων δύο ἀηδόνων, διέκρινε καθαρῶς τὴν λέξιν ὅχι τῆς συμβίας, κατόπιν ἕνα δειλὸν ναι. Διαίρει τὸ λάλημα εἰς τρεῖς στρεφάς. Τὴν τρίτην στρεφὴν ὁ σὺζυγος τὴν τραγωδεῖ παρὰ τὸ πλευρόν τῆς συζύγου, κατὰ τὴν ἱεράν ὤραν τῆς ἐπιώσεως, διὰ νὰ τὴν εἰσα-

σκεδάσῃ, διὰ νὰ τὴν «ὑμνήσῃ» ὡς γυναῖκα, διὰ νὰ τὴν μακαρίσῃ ὡς μέλλουσαν μητέρα.

Τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνος τὸ ὅποτον ἐξυμνεῖ διὰ τῶν αἰῶνων τὸ αἶσθημα τῆς ψυχῆς, ἐπεχείρησαν πολλοὶ νὰ τὸ κάμουν λέξεις. Πτηνολόγοι καὶ συγγραφεῖς ἠγωνίσθησαν νὰ κλείσωσιν τὸ θεῖον λάλημα, τὸ μυστήριον αὐτὸ τῶν μυστηρίων, εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς συλλαβάς τῆς ἀνθρωπίνης γλώσσης. Εἶνε γνωστὴ εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ συλλαβικὴ ἀναπάραστασις τῆς ἀσυλλήπτου ταύτης γοητείας, τὴν ὁποῖαν ἐπεχείρησεν ἄλλοτε ὁ Δυρῶ Λαμάς. Ἰδοὺ πῶς μεταφέρει οὗτος τοὺς φθόγγους τῆς ἀηδόνος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην γλῶσσαν.

Τινού, τινού, τινού, τινώ,

Σπρετιὸν Ζηδά,

Κέρρεε, πῖ πῖ,

Κουίτιο, κουίτιο κουίτιο, κουί-τιο,

Ζκούό, ζκούό, ζκούό, ζκούό,

Ζι—Ζι—Ζι—Ζι—Ζι

Κοοέρρερ, τινού ζκβιά, πῖ, πῖ, κουί

Πῶς οἶα φαίνονται οὗτοι;

Ἡ ἀναπάραστασις εἶνε πολὺ ἀκριβής. Ἀνεκοινώθη καὶ αὕτη τῷ 1848 καὶ ἐδημοσιεύθη ἐντὸς μελέτης ὑπὸ τὸν τίτλον «Παρατηρήσεις σχετικαὶ πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἔγερσιν καὶ πρὸς τὸ ἄσμα μερικῶν ἡμεροβίων πτηνῶν κατὰ τοὺς μῆνας Μάιον καὶ Ἰούνιον».

Οἱ μουσικοὶ ὑπῆρξαν εὐτυχέστεροι εἰς τὴν μετάφρασιν τῆς γλώσσης τῶν πτηνῶν. Ὁ Λίστ ὁ Σιούμαν, καὶ ἰδίως ὁ Μπετόβεν εἰς τὸ ἀντάτζιο τῆς ἔκτης ποιμενικῆς συμφωνίας ἐπληρίασαν περισσώτερον ὄλων πρὸς τὸ μυστήριον τοῦτο τῆς ἐκφράσεως τῶν πτηνῶν.

Τὰς παρατηρήσεις τοῦ Δὲ Νεμούρ, τὰς ἠκολούθησαν καὶ ἄλλοι, ὀλιγώτερον ποιητικοί, περισσώτερον δὲ θετικοί. Πτηνολόγοι, ζωολόγοι, παρατηρηταί, περιεργοὶ καὶ φυσιοδίφαι ἐξεστράτευσαν εἰς τὰ δάση, ἤκουσαν, παρετήρησαν, ἐμελέτησαν, ἔγραψαν. Τὰ ἀναρίθμητα δὲ πορίσματα τῶν μελετῶν αὐτῶν δημοσιοῦσιν ἐλόκληρον ἐπιστήμην γλωσσολογίας καὶ βιολογίας τῶν πτηνῶν. Ἄλλ' ὡς ἀνθρωπίνη ἀδυναμία δὲν ἐφθασεν ἐτι εἰς τὸ ἄλφα τῆς γραμματικῆς τῶν πτηνῶν. Ὄταν αὐτὸ τὸ πλάσμα ἀνοίγῃ τὰ πτεῖά του εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἀρχίξῃ νὰ λαλῇ ἀπέναντι τοιοῦτου μεγαλείου τὸ χονδρὸν καὶ πεζὸν δίπουν, τὸ σῦρον εἰς τὰ δάση καὶ τὰς μακρυνὰς ἀποστάσεις τὸ βεβαρημένον αὐτοῦ βῆμα καὶ τὴν ἐσκωτισμένην διάνοιάν του μένει κατάπληκτον!

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Τὰ ποιητικά τῆς θρησκείας Χριστούγεννα ἢ ἀληθῆς τῶν Χριστιανῶν πίστις, τὸ σέλας τῶν ἀμαρτωλῶν ἢ Χριστιανικὴ αὐτὴ αὔρα ἢ πνεύσασα ἐκ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅσοι νυτῆχσαν νὰ ἦσαν μικροὶ πρὸ σαράντα τριάντα καὶ πρὸ εἰκοσιν ἀκόμη ἐτῶν ἐκεῖνοι μόνον θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ὑμνύσῃν τὰ ἀγνά, τὰ ποιητικά Χριστούγεννα. Ἐκεῖνοι εἶνε εἰς θέσιν νὰ αἰσθανθοῦν ὄλο τὸ γόντρον τῆς θρησκευτικώτερας τῶν Χριστιανικῶν ἐορτῶν. Ἐκεῖνοι δύνανται νὰ ψάλλουσι τὸ «Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει» μὲ ὄλην τὴν καρδίαν μὲ ὄλην τὴν ψυχὴν. Ἐκεῖνοι μόνον δύνανται νὰ αἰσθανθῶσι τὴν ὑπέροχον τοῦ θεανθρώπου γέννησιν. Ἐνθυμοῦμαι ὅταν ἤμην μικρά... ποῖαν θεῖαν ἐντύπωσιν ἔκαμνον εἰς ἐμὲ τὰ Χριστούγεννα, τῆς μητρὸς μου διηγουμένης πῶς ὁ θεάνθρωπος καὶ βασιλεὺς τῶν ὄλων ἐγεννήθη εἰς τὴν φάτνην τῶν ἀλόγων, πῶς τὰ κατ' ἐμένα τὰ βοῦδάκια (αὕτη ἦτο ἡ ἔκφρασις τῆς μητρὸς μου) προσεπάθουν νὰ θερμάνωσι μὲ τὴν ἀναπνοὴν τῶν γυρμένα πρὸς τὴν φάτνην, τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου πῶς οἱ μάγοι ὀδηγηθέντες ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος ἦλθον καὶ προσεκίνησαν τὸν Σωτῆρα γονατιστοὶ προσφέροντες πρὸς αὐτὸν δῶρα, σμύρνα, χρυσὸν καὶ λίβανον, τὰ τρία ταῦτα δῶρα τὰ ὁποῖα φαίνονται μὲν ἀπλᾶ μὲν ἀλλὰ μεγάλης σημασίας ἔχοντα μορφήν. Ἀνεκέρυττον τὸν Χριστὸν καὶ ὡς ἄνθρωπον καὶ ὡς βασιλέα καὶ ὡς Θεόν. Ἄνθρωπον διότι ἐγεννήθη ὑπὸ γυνῆν μνηστῆ, βασιλέα διότι ἐπρόκειτο διὰ τῆς θυσίας αὐτοῦ, διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ, διὰ τοῦ χυθέντος αἵματος αὐτοῦ αἵματος νὰ ἀναληφθῇ εἰς τὰ οὐράνια καὶ ἐκεῖ νὰ δοξασθῇ ὡς Θεός. Ποῖα λοιπὸν ἐορτὴ δύναται νὰ ὀνομασθῇ μεγαλιτέρα εἰμὴ ἢ ἔχουσα ὡς ἀρχὴν τὸ μέγα τὸ ὑπεράνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὡς ἀφετηρίαν τὸ ὑψηλὸν καὶ θεῖον ἐν τοῖς οὐρανοῖς; Ἐνθυμοῦμαι! ἀκόμη τὰ ὠραῖα χριστοψῶμα τὰ πρὸς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ Χριστοῦ κατασκευαζόμενα, τὰς ἀσχολίας, τὰς προετοιμασίας τῶν οἰκοκυρῶν ἐνθυμοῦμαι! ἀκόμη ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα σὺν τῷ χρόνῳ καὶ τῷ πολιτισμῷ ἐξαλείφονται ὡς ἀχρηστά, ὡς περιττά, διότι ἡ θρησκεία συνεκαλύφθη ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης.

*Ὅλα! ὅλα! κατασκευάζονται ἐκτὸς τοῦ

οἴκου καὶ ἀπὸ χεῖρας κερδοσκοπίας. Ὅλα σήμερον ἐκτελοῦνται μόνον καὶ μόνον πρὸς θεραπείαν τῆς κοιλίας καὶ πρὸς διὰ θρηψιν τοῦ ταπεινοῦ μας σαρκίου. Οὐδὲν ἰδεῶδες οὐδὲν! οὐδεμία ἐνδόμυχος φωνὴ περὶ θρησκείας, οὐδὲν ὑψηλὸν αἴσθημα πρὸς τὸν Θεόν, ὅλα περὶ, ὅλα ταπεινά. Σήμερον οὐδεὶς φροντίζει διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς ψυχῆς καὶ αὐτῶν τῶν μητέρων μὴ ἐξαιρουμένων, παντοῦ ἢ σαπρία κυριαρχεῖ παντοῦ ὁ κίτρινος τοῦ κακοῦ μαρasmus βασιλεύει, παντοῦ! Καὶ ταῦτα μετὰ πόνου γράφουσα εὐχομαι μαζὺ μὲ τὰ κατὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ εὐγενοῦς αἰσθήματος τῆς θρησκείας.

Σόφ. Κ. Οἰκονομίδου

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

*Ἀνακοινώσεις διὰ τῆς γραφῆς.

Εἰς τὴν Εὐρώπῃν ὁ πνευματισμὸς καθ' ἐκάστην κατακτᾷ ἕδαφος τῶρα καὶ μετὰ τῶν εὐμαθεστέρων ἀνθρώπων, μάλιστα δὲ καὶ μετὰ τῶν φυσιολόγων. Εἰς δὲ τὴν Ἀμερικὴν τόσον ἐπροχώρησεν ἡ ἔρευνα, ὥστε εἰς μερικὰς πόλεις ἀπετέλεσεν ἤδη καὶ θρησκευτικὴν αἵρεσιν, ἀριθμοῦσα ἑκατομμύρια ἀπαθῶν.

Μεθ' ὅλην τὴν ἀμφιβολίαν, ἡ ὁποία μᾶς κρατεῖ εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τὰς πεποιθήσεις ἐπὶ τὴν ὑπαρξίν τοῦ πνεύματος μετὰ θάνατον, ὅσας παρουσιάζονται ἐκάστοτε φαινόμενά τινα, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νὰ ἐξηγήσωμεν, δὲν διατάλλομεν νὰ καταφυγῶμεν εἰς τὴν εἰδικότητα ὀλίγων, ἀκολουθούτων ἀπὸ διψῶν ἐρεύνης τὰς ἐν Εὐρώπῃ προόδους τοῦ πνευματισμοῦ.

Μία τοιαύτη ἀφορμὴ ἐδόθη πρὸς τινος εἰς γνωστὴν οἰκίαν, τῆς ὁποίας θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ μὴ δώσω τὸ ὄνομα.

Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἀπὸ τῆς ἐβδόμης ἐσπερινῆς ὥρας μέχρι τῆς πρωίας σχεδόν, κράτοι διάφοροι καὶ τριγμοὶ τῶν ἐπίπλων ἐκράτουν τοὺς εἰκοθεσπότης εἰς δικρῆ ταραχὴν.

Ἡ οἰκογένεια ἐπεκαλέσθη τὴν μαρτυρίαν τῶν φίλων, προσεκλήθη δὲ καὶ ἐγὼ παρ' αὐτῆς, ἔνθα εὗρον τὸν κ. Π. Γιάνναρον, τὴν κ. Γιαννάρου τοὺς κ. κ. Ἰδ. Στρατηγόπουλον, Δημ. Καρώνην, Γ. Μαζαράκη καὶ ἄλλους, οἵτινες ἀνεμένον μετὰ περιεργείας καὶ σιωπῶντες τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ φαινομένου.

Ἡ ἀναμονὴ εὐτυχῶς δὲν ἦτο πολὺ μακρά.

Μετὰ ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν τριγμοὶ διαδοχικοὶ εἰς ἕνα ὄρινον μπιφέν, μᾶς ἀνήγγειλαν τὴν παρουσίαν τῶν ἀσράτων ἐπισκεπτῶν. Ἡμῶν διατεθειμένος καὶ νὰ δυσπιστήσῃ ἀκόμη εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ φαινομένου, ἀλλ' οὐδὲν θὰ μοῦ ἐδικαιολογῆ τὴν δυσπιστίαν ταύτην.

*Ὅλοι εὐρισκόμεθα εἰς ἀπόστασιν πέντε βημάτων ἀπὸ τοῦ κροτοῦτος μπιφέν καὶ ἀναμένοντες μετὰ τῆς αὐτῆς περιεργείας, ὥστε μετὰ τῶν ἡμῶν εὐδαίς λόγος δυσπιστίας ὑπῆρχεν. Ἀλλὰ καὶ ὅτι δὲ ἔτριξεν ἐκάστοτε ἄφ' ἑαυτοῦ, εἶνε φανερόν, διότι οἱ κροτοῦντες ἀσράτοι ἐπισκέπται δὲν περιωρίσθησαν μόνον εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδήλωσιν τῆς παρουσίας τῶν.

Μετέθεσαν τὸ πῆδον τῆς ἀσκήσεως τῶν ἀπὸ τὸν μπιφέν εἰς τὰς εἰκόνας, ἐκεῖθεν εἰς τὴν θύραν, εἰς γύφιν ἀγάλματα τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τὸν ἔξωθεν τῆς αἰθούσης διάδρομον, ἡ δὲ ἀκτὴς τῆς δρασείας τῶν εἶχε τέλος τοιαύτην εὐρύτητα, ὥστε δὲν ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ συναδέλφου ἐξήτει ν' ἀστείευθῇ μετὰ τὴν περιέργειάν μας, μολονότι ἦτο γνωστόν, ὅτι ἐπὶ νύκτας ὀλοκλήρους εἶγεν ἀγρυπνήσῃ ἐκ τῆς ἀνησυχίας.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἔπρεπε νὰ δοθῇ μία ἐξηγήσις καὶ ἔπρεπε νὰ συστηματοποιηθῇ ἡ ἔρευνα καὶ νὰ ζητηθῇ παρὰ τῶν ἰδίων ἀσράτων ὁ λόγος τῆς τοιαύτης θορυβώδους ἐμφανήσεως τῶν μεταξὺ τῶν ζώντων.

Τὸ τραπεζάκι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δώσῃ μακρὰς ἐξηγήσεις, ὡς ἐκ τῆς βραδύτητος τῆς κινήσεώς του ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ ἄλλο μέτρον ταχύτερας πνευματικῆς ἐκδήλωσεως, καὶ ὡς τοιαύτη ἐξελέγη ἡ πνευματικὴ γραφίς.

Ὁ κ. Γ. εἶχε καὶ ἄλλοτε δεῖξῃ σημεῖα ἰκανότητος εἰς τὴν μηχανικὴν λεγομένην γραφὴν, μετὰ πολλῆς δὲ προθυμίας ἔλαθε φύλλον χάρτου καὶ μολυβδοκόνδυλον καὶ ἐτοποθετήθη πλησίον τοῦ γραφείου.

Κατ' ἀρχὰς ἡ χεὶρ ἐσύσθη βραδέως ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ τὸ μολυβδοκόνδυλον ἐχάραξεν ὀλίγας λέξεις προερχομένας ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς τοῦ κ. Γιαννάρου τοῦ πρὸ ἐτῶν ἀποθανόντος γνωστοῦ ταγματάρχου τοῦ πυροβολικοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου προσεκλήθη τὸ πνεῦμα γηραιοῦ ἐπιστήμονος, συγγενοῦς ἐνός ἐκ τῶν παρόντων.

Μετ' ὀλίγας κινήσεις τοῦ μολυβδοκονδύλου, ἡ χεὶρ τοῦ κ. Γ. ἐχάραξεν ἐπὶ τοῦ χάρτου τὸ ὄνομα τοῦ ἱατροῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἐνδιαφερόμενος ἀνεγνώρισεν τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγενοῦς του.

Τότε ἠκολούθησε μετὰ τῶν δύο βραχεῖα ἐρωτη-πράξεις, μετὰ τὴν ὁποῖαν τὸ προσήλυθὲν πνεῦμα προέβη εἰς τὴν σπουδαιότεραν ἴσως ἀνακοίνωσιν, ἣν παρέσχε πνεῦμα πρὸς ἀνθρώπου ζώντος, γενομένην διὰ τῆς χεῖρός τοῦ κ. Γ. μηδέποτε ἀσχοληθέντος εἰς τὸ θέμα τοῦτο καὶ μηχανικῶς γράφοντος.

*Ὅλοι ἀναμένομεν μετὰ δικαιολογημένης περιεργείας τὴν ἐναρξίν τῆς ἀνακοινώσεως διὰ τῆς μηχανικῆς γραφῆς τοῦ κ. Γ. ἡ δὲ περιέργεια ἦτο τόσῳ μᾶλλον μεγαλητέρα, καθόσον ὁ κ. Γ. οὐδέποτε εἶχε ἀσχοληθῇ εἰς εἰδικὰς πνευματικὰς μελέτας, ὥστε νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἔγραψεν ἀτυχεῖς ἰδικὰς του σκέψεις.

Ἡ πρώτη λοιπὸν ἀπάντησις τῆς μηχανικῆς γραφῆς ἦτο.

— Τί ἀγαπᾷτε;

— Ὅλα ἐκαλέσκαμεν διὰ νὰ σᾶς ἐρωτήσωμεν, εἶπομεν διὰ ζώσης.

— Λέγετε τί θέλετε;

— Πρῶτον θέλετε τίποτε σεῖς ἀπὸ ἡμᾶς;

— Σεῖς τί θέλετε;

— Εἴθε εὐχαριστήμενος αὐτοῦ; ἐρωτᾷ ὁ συγγεντοῦ προσκληθέντος ἱατροῦ.

— Ἀλλ' αὕτη δὲν εἶναι ἐρώτησις ἀπῆντησεν ἡ γραφὴ.

Καὶ ἀμέσως ἐξηκολούθησε μετὰ ἀστραπιαίαν τῆς χεῖρός ταχύτητα τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν, ἡ ὁποία ἐπλήρωσε φύλλα χάρτου ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος τεραστίως δυσανολόγου πρὸς τὴν ποσότητα καὶ πρὸς τὴν ποιότητα ἀκόμη τῶν ἰδεῶν.

Τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην ἀντιγράφω αὐτολεξεῖ ἐκ τῶν χειρογράφων τὰ ὁποῖα ἔχω ἐνώπιόν μου κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Πῶς θέλετε νὰ ἴμαι εὐχαριστήμενος ἀπὸ ἐδῶ ποῦ εὐρίσκομαι εἰμαι ἐν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον στερεῖται ὄλων ἐκεῖνων τῶν μέσων, ἅτινα καθιστῶσι τὸν βίον εὐχάριστον;

— Εἶμαι ἐν ὄν περιπλανώμενον διαρκῶς εἰς τὸ ἄπειρον.

— Ἐδῶ ὁ βίος δὲν ἔχει κανὲν θέλητρον. Ἀλλ' οὔτε καὶ αἰώνιος εἶνε.

— Τί ἐννοεῖτε λέγων ὅτι δὲν εἶνε αἰώνιος; ἠρωτήσαμεν.

Ἡ γραφίς ἀπῆντησεν ἀμέσως:

— Τὰ πνεύματα, τὰ πλεῖστα μᾶλλον ἐξ αὐτῶν χάνονται καὶ δὲν ἀναφαίνονται πλέον. Τί γίνονται δὲν γινώσκει κανεὶς.

— Ἀλλὰ τίποτε δὲν χάνεται εἰς τὴν φύσιν, παρετήρησα.

— Βεβαίως τίποτε δὲν χάνεται.

— Τότε ἐπέρχεται βεβαίως μεταβολὴ καταστάσεως, ἐξηκολούθησα, ἡ ὁποία κάμνει τὰ πνεύματα τὰ ὑποβαλλόμενα εἰς αὐτήν, νὰ μὴ εἶναι αἰσθητὰ εἰς τὰ ἄλλα πνεύματα.

— Ἄμὰ αὐτὸ θέλω νὰ εἶπῶ. Δὲν χάνονται βεβαίως, ἀλλὰ μεταβαίνουν κάπου ποῦ, δὲν γινώσκω.

— Δὲν εἴμπορεῖτε νὰ τὸ φαντασθῆτε.

— Ἄμὰ σᾶς εἶπα δὲν γινώσκω. Πρέπει νὰ μεταβῶ καὶ ἐγὼ ἐκεῖ διὰ νὰ ἴδω. Πολλὰ πνεύματα, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἔβλεπα συχνὰ τῶρα δὲν συναντῶ πλέον.

— Καὶ κατὰ τίνα τρόπον συναντᾶσθε μετὰ αὐτὰ;

— Διηλαθῆ τί ἐννοεῖτε;

— Φαίνεται ὅτι ὑπάρχει διαφορά μετὰ τῶν πνευμάτων ὡς πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς ὕλης, ἡ ὁποία τὰ ἀποτελεῖ.

— Ἄ Ἡ λογικὴ σας δὲν στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀληθείας; τὰ πνεύματα ὅλα εἶναι τὰ αὐτὰ οὔτε συμπεκνούται, οὔτε ἀραιούνται. Ἀπέρχονται εἰς ἄλλους κόσμους.

— Ποίους κόσμους;

— Ἄ, ὑπάρχουν δυσσεκατομμύρια κόσμων παραμίων καὶ ἀνωτέρων τῶν ἰδικῶν μας.

— Πῶς τὸ γινώριζετε αὐτὸ;

— Μετέβην παντοῦ.

— Ποῦ;

— Ὅπου ἠδυνήθην, διατρέγων τὸ ἄπειρον κατὰ ἐν ἑκατομμύριον φοράς ταχύτερον τῶν ἀκτινῶν τοῦ ἡλίου.

— Φυσικὰ, μετὰ τὴν ταχύτητα τῆς διανοίας.

— Ὅχι, ὄχι! μετὰ τὴν ἀντιστικτὴν μου ταχύτητα.

— Ἀλλὰ πῶς; δὲν εἴθε διάνοια.

— Ὅχι, καθόλου! δὲν εἶμαι διάνοια.

— Τί εἴθε λοιπὸν; δάσατέ μας τὸν ἕρισμόν τῆς ὑπάρξεώς σας;

— Εἶμαι νεφέλωμα ἀερώδες.

— Ἦλη λοιπὸν;

— Οὔτε ὕλη.

— Ἄήρ;

— Οὔτε ἀήρ.

— Ὅστε λοιπὸν δὲν εἴθε καὶ σεῖς ὕλη;

— Γίνομαι ὅταν θέλω, ἀλλὰ χάνω δυνάμεις καὶ καταπίπτω ὡς πνεῦμα. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ τὰ πνεύματα ἀποφεύγουν νὰ ἐμφανίζονται. Ἄλλως οἱ ἀποθνήσκοντες καθ' ἐκάστην θὰ ἐνεφανίζοντο, καὶ τότε ἡ ὑπαρξὶς τῶν θ' ἀντιστρατεύετο πρὸς τὸν θεῖον νόμον τῆς γενικῆς δημιουργίας.

— Δύνασθε νὰ μᾶς δώσητε τὸν ἕρισμόν τοῦ Θεοῦ;

— Μάλιστα! τὸ σύνολον τῶν πνευμάτων ὀλοκλήρων τῶν κόσμων τῆς δημιουργίας εἶναι συνενωθῆ θ' ἀποτελέσῃ τὸ Μέγα Πνεῦμα τοῦ Δημιουργοῦ.

— Τί ἐννοεῖτε; ἐξηγηθῆτε σαφέστερον.

— Εὐκολώτατον! ὁ δημιουργητὴς πρῶτος τὸν κόσμον ἦτο ἐν πνεύματι. Ἀπὸ ἐγένοντο οἱ ἄπειροι κόσμοι, τότε τὸ Πνεῦμα ἐκεῖνο διεσπάσθη εἰς ἄπειρον

πνευμάτων, τὰ ὅποια ἔδωκαν τὴν ζωὴν εἰς τὰ ζωϊκὰ ὄντα.

Σήμερον πνεῦμα Θεοῦ δὲν ὑπάρχει.

Οὕτε Θεὸς ὑπάρχει.

— Δηλαδή ὑπάρχει εἰς ἕκαστον ὄν.

— Βεβαίως. Καὶ πρέπει νὰ καταστραφοῦν ὅλοι οἱ ζωϊκοὶ κόσμοι ὥστε τὰ πνεύματα ὅλα συνενόμενα ν' ἀποτελέσουν ἐκ νέου τὸ ἀρχικὸν δημιουργικὸν πνεῦμα, τὸ ὅποιν δύναται πάλιν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον νὰ κατανεμηθῆ εἰς νέους κόσμους, καὶ οὕτω καθελθῆς.

Αὐτὸ γίνεται ἐπὶ ἑκατομμύρια τώρα ἔτη.

— Ὡστε οὐδὲν ἀπόλυται...

— Βεβαίως οὐδὲν ἀπόλυται.

— Ἐμπορεῖτε νὰ ἐπεκταθῆτε λεπτομερέστερον ἐπὶ τῆς θεωρίας σας ταύτης;

— Αὐτὸ εἶνε ζήτημα τὸ ὅποιν θὰ μὲ ἀπασχολήσῃ τοῦλάχιστον ἐπὶ εἰκοσιν ἰδικὰς σας ὥρας.

Κατόπιν τῶν πρωτακούστων αὐτῶν θεωριῶν τοῦ ἀοράτου ἐπισκέπτου μας, ἐζητήσαμεν τὴν ἐξηγήτην τοῦ τρόπου τῆς ἐπικοινωνίας αὐτοῦ μετὰ τοῦ γραφικοῦ μεσάζοντος.

— Ἡμεῖς ἔγραψα, δὲν ἔχομεν καμμίαν σχέσιν μετὰ τὴν ὕλην. Ἐπικοινωνοῦμεν δι' ὕμῶν, οὐχὶ ἐπενεργοῦντες διὰ τῆς ὕλης, δηλαδή διὰ τοῦ σώματος, ἀλλὰ διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Μεσάζοντος, μετὰ τοῦ ὁποίου γινόμεθα ἐν πνεύματι. Ὁ λόγος δὲ διότι, ὅπως σὰς εἶπον, ἐὰν ὑλοποιθῶμεν ἐπανειλημμένως, θὰ χάσωμεν τὴν πνευματικὴν ὑπόστασιν μας, καὶ θὰ χρειασθῶμεν χιλιάδας ἡλιακῶν ἐτῶν, διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν ἐκ νέου εἰς τὴν σημερινὴν κατάστασιν μας.

— Πῶς δυνάμεθα νὰ σὰς καλέσωμεν ἐκ νέου διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃτε τὰς ἀνακοινώσεις σας;

— Ἀπλούστατα εἰς οἰκονομικῶς ὥραν μὲ ἀναπολήρησιν, θὰ μὲ ἔχῃς ἐν σοί.

— Βλέπετε αὐτοῦ τὴν μητέρα μου; ἠρώτησεν ὁ συγγενὴς τοῦ προσκληθέντος πνεύματος.

— Ἐδῶ εἰς τὸν κόσμον μας δὲν ὑπάρχει πλέον οὔτε μήτηρ, οὔτε πατήρ. Μήτηρ καὶ πατήρ εἶνε τὸ σαρκίον.

— Δὲν σὰς ἐνώνει καὶ αὐτοῦ μία ὑπερτάτη ἰδέα;

— Ἐδῶ ὑπερτάτη ἰδέα εἶνε ἡ ἰδέα τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Σόμπαντος.

— Τί ἐννοεῖτε; ἐξηγήθητε.

— Περιμένετε. Ὑπάρχει Πνεῦμα τὸ ὅποιν ὀπὸ ἑκατομμυρίων ἐτῶν ὑπάρχει ἀλλὰ εἶνε διασκορπισμένον εἰς τὰ πνεύματα τῶν ὄντων.

— Δὲν τελειοποιοῦνται αὐτὰ;

— Τότε θὰ τελειοποιηθοῦν, ὅταν ἐνωθῆ καὶ πάλιν ὁ κόσμος εἰς ἐν Πνεῦμα, τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Σόμπαντος. Ἐκεῖ ἔγκειται ἡ ἀνωτάτη τελειοποίησις. Ἐντεῦθεν δὲ πάλιν διασκορπισμένον κατέρχεται εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα, ὅποθεν ὁ ἀρχισὴ πάλιν ἀναρχόμενον καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς εἰς αἰῶνας τοὺς ἀπαντας...

Ὁ κ. Γ. ἐξηκολούθησε τὴν μηχανικὴν γραφὴν, ἥτις εἰς τὴν ἐρώτησιν μας περὶ τῆς αἰτίας τῶν γενομένων κρῶτων, μᾶς ἀπήντησε μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα.

— Αὐτὰ εἶνε πνεύματα, προσεγγίζοντα μᾶλλον πρὸς τὴν ὑλοποίησιν, διὰ τῆς προσεγγισεῶς τῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ τὰ σώματα τῶν ὁποίων ἀντλοῦν ρευστὴν δύναμιν.

Πνεύματα, τὰ ὅποια εὐρίσκόμενα ἐν πρωτογενεῖ καταστάσει, δὲν τὰ ἐνδιαφέρει, ἐὰν διὰ τῆς ὑλοποιήσεως γάνουν κατὰ ἐκ τῆς καταστάσεως τῶν τῆς πνευματικῆς, καὶ ἀποδίδουσι χυδαῖα, στερούμενα οὕτω τῆς ἀναπτύξεως.

Ἐγὼ ἐπὶ παραδείγματι δὲν δύναμαι νὰ εἰσδύσω ἐκεῖ ὅπου καὶ αὐτὰ. Διότι θὰ χάσω πνευματικὰς δυνάμεις.

— Πῶς ἐννοεῖτε σὰς, ὅτι θὰ χάσετε δυνάμεις; δὲν τὸ ἀντιλαμβάνονται καὶ αὐτὰ;

— Ἡ ἀντίληψις ὅλων τῶν πνευμάτων εἶνε ἡ αὐτή, μόνον ἡ μέτρωσις διαφέρει.

Ὅταν ἐγὼ εἰσέλθω εἰς ὕλικὰ σώματα καὶ παρουσιάσω διάφορα ὕλικὰ σημεῖα τῆς ὑποστάσεώς μου, θὰ χάσω μέρος τῆς μορφώσεώς μου, τὸ ὅποιν διὰ νὰ ἐπανακτήσω θὰ χρειασθῆ πολὺς χρόνος. Διὰ τοὺς λόγους τούτους τὰ προσεγγίζοντα πρὸς τὴν ὕλην πνεύματα, ὑπῆρξαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνθρώπων ἀμορφώτων.

— Ἐννοεῖτε ἀνθρώπων κοινῶν;

— Ἐμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ μεγάλων ἀνδρῶν αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε. Ὑπῆρξαν μεγάλοι ἀνθρώποι ἀφείλοντες τὸ μεγαλεῖον τῶν εἰς τὴν γῆνην μορφῶσιν τῶν, καὶ εἰς περιστάσεις. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ἦσαν καὶ μεγάλα πνεύματα. Ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ὑψώθη ἡ ὕλη ὑπεράνω τοῦ πνεύματος, τοῦτο ὅμως δὲν ἐξακολουθεῖ καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν, ἐν τῇ ὅποιᾳ ἕκαστον πνεῦμα εὐρίσκει τὴν θέσιν του, ἀνεξαρτήτως τῆς γῆνης θέσεώς του.

Τούναντιον δὲ πνεύματα εὐγενῆ καὶ ἀνεπτυγμένα εἰτῆλλον εἰς σώματα ἀρκυῆ ἀνθρώπων καὶ διεκρίθησαν τότε, ὅταν τὸ πνεῦμα κατέρωθε νὰ ἐπιβλήθῃ καὶ νὰ ὑψωθῆ ὑπεράνω τῶν κοινωνικῶν περιορισμῶν.

— Κατόπιν τῆς θεωρίας σας ταύτης ἠμπορεῖτε νὰ μᾶς ἐπιλήθητε διὰ τοῦ Μεσάζοντος περὶ ἐπανόδου τῶν πνευμάτων εἰς τὸν κόσμον; ἠρώτησαμεν.

— Αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζω ἐκ πείρας. Διότι δὲν ἔλαβον ἡ σειρά μου. Ἐν τούτοις ἐξετάζω τὴν σημερινὴν μου κατάστασιν, δύναμαι νὰ σὰς εἰπῶ τὴν γνώμην μου. Ἀλλ' ἔτι τώρα, διότι θὰ εἶνε θεωρία μακρὰ, ὅπως τὴν ἐνωῶ αὐτὴν τὴν στιγμήν, ὁ δὲ Μεσάζων ἐκουράσθη.

Πράγματι δὲ ὁ κ. Γ. γράφας προηγουμένως μετ' ἄλλου πνεύματος, τὸ ὅποιν τοῦ κατηγάλασε πολλὴν ὥραν εἰς τὴν ἀφήγησιν οἰκογενειακῶν γεγονότων, μὴ δυναμένων νὰ δημοσιευθοῦν, εἶχε κουρασθῆ κατὰ τοιοῦτον καταρτην τρόπον, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶχον σχεδὸν κλεισθῆ ἐκ τοῦ καμάτου, μολοντί διετέλει ἐν πληρεστάτῃ φυσιολογικῇ ἐγρηγόρσει, ἡ δὲ γράφουσα χεὶρ του δὲν διετέλει πλέον εἰς τὴν βούλησιν του καὶ ἐφαίνετο κατὰ τὸ ἐν τρίτον ὀγκωδίστέρα τῆς ἀριστερᾶς.

Τοῦτο μᾶς ἠνάγκασε νὰ διακόψωμεν τὴν συνεδρίασιν περὶ τὴν 3ην πρωτὴν ὥραν, καὶ ν' ἀπέλθωμεν, ἐνῶ οἱ κρῶτοι μᾶς συνώδευον, ὡς ἐὰν ἦθελον νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσουν!...

Ἦν ἐπομένῃ ἐσπέραν συνήλθομεν καὶ πάλιν περὶ τὴν 1ην ὥραν, προστεθέντος καὶ τοῦ διακεκριμένου καθηγητοῦ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν κ. Διομήδους Παπαδοκίτου, δεινοῦ ἐρευνητοῦ τῶν ψυχικῶν φαινομένων.

Ὁ κ. Γ. ἐποποθετήθη καὶ πάλιν πρὸ τοῦ γραφείου, ἀλλὰ δυστυχῶς κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐστάθη ἀδύνατον νὰ κινηθῆ λειογισμένως ἡ χεὶρ του.

Ὁ κάματος τῆς προηγουμένης ἐσπέρας καὶ ἡ αὐπνία του τὸν εἶλον φαίνεται ἐπηρεάσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε αἱ δυνάμεις αἱ ἀναγκαῖοσαι ὅπως διατεθῶσι πρὸς ἀποκάλυψιν τοῦ φαινομένου τῆς μηχανικῆς γραφῆς εἶχον ἐξαντληθῆ.

Τότε παρεχώρησε τὴν θέσιν του εἰς τὴν δεσποινίδα Δ. ἡ ὅποια καὶ ἄλλοτε εἶχε παρουσιάσῃ τὸ πρότερον τοῦτο.

Ἡ δεσποινίς Δ. ἔλαβε τὸ μολυβδοκόνδυλον, ἤρχισε δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν μὲ τὸν κ. Γ. τρόπον νὰ χαρασσῇ ταχύτατα ἐπὶ τοῦ χάρτου λέξεις καὶ φράσεις αἰτινές

προφανῶς πᾶν ἄλλο, ἢ ἀπόρροια ἰδικῶν τῆς σκέψεων ἦσαν.

Σὴν διάνοια ὠμίλει δι' αὐτῆς, ἡ ὅποια ἠρνήθη ἐπιμένως νὰ δηλώσῃ τὸ ὄνομά της, ἐδέχθη ὅμως ν' ἀπαντήσῃ εἰς ὅ,τι ἠθέλωμεν νὰ τὴν ἐρωτήσωμεν.

Τότε, ἐκ φυσικῆς περιεργείας, ἠρώτησα ἐὰν ἠδύνατο νὰ μᾶς περιγράψῃ πῶς ἐπέρχεται ὁ θάνατος εἰς τὸν ἀνθρώπον καὶ τί αἰσθάνεται αὐτὸς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

— Ὡ! ἀπήντησεν ἡ γραφὴ δύσκατέ μου τὴν λίραν τοῦ Ὁρφέως καὶ τὴν κλίμακα τοῦ Ἰακῶβ διὰ ν' ἀνέλθω εἰς τὸ ὕψος τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καὶ νὰ περιγράψω μίαν κατάστασιν ἀνεκδιήγητον διὰ λέξεων.

— Ἀλλ' ἐν τούτοις διεκόψαμεν, μὴ μᾶς στερήσῃτε τῆς περιγραφῆς ταύτης, ἐξηγηθῆτε ὅπως ἠμπορεῖτε, καὶ μὲ ὄρους οὐχὶ ποιητικούς ὅσον φυσιολογικούς μᾶλλον.

Τότε ἡ χεὶρ τῆς δεσποινίδος ἤρχισε νὰ γράφῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα...

Ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει μας λοιπὸν τί εἶνε θάνατος ἢ μηχανικῶς γράφουσα χεὶρ τῆς δεσποινίδος Δ. ἐξηκολούθησε χαράττουσα ταχύτατα ἐπὶ τοῦ χάρτου τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν:

— Ὅταν ἐπέρχεται ἡ μοιραία στιγμή διὰ τὸν ἀνθρώπον, ἔρχεται ἡλῶν οὐχὶ τὰς αἰσθήσεις, ἀλλὰ τὴν ἐξωτερικεύσιν τῶν αἰσθήσεων του.

— Τί ἐννοεῖτε λέγων ὅτι δὲν χάνει τὰς αἰσθήσεις; Αἰσθάνεται τάχ καὶ ὡς πῶμα;

— Μὴ βιάζεσθε εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας καὶ μοῦ διακόπετε τὴν σειράν τῶν σκέψεων. Τί εἶνε τὸ πῶμα διὰ νὰ αἰσθανθῆ; αὐτὸ θὰ ἦτο ἀπειστής, μὴ ἐπιτροπομένη οὔτε καὶ εἰς νῆπι. Ἐγὼ ὑπ' ὄψε μου εἶνε ὅτι ἀποτείνωμαι πρὸς σεβαροὺς ἀνθρώπους. Λοιπὸν ἔτι ὡς πῶμα βεβίως δὲν αἰσθάνεται καὶ ὁ λόγος εἶνε ὅτι δὲν εἶνε τὸ σῶμα τὸ ὅποιν προκαλεῖ τὴν αἰσθησιν, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα, τὸ ὅποιν δὲν χάνεται.

Κατὰ τὴν στιγμήν λοιπὸν τῆς ἐναρξέως τοῦ θανάτου, ἡ σκέψις συγκεντρῶται βαθμηδὸν εἰς τὸν ἐγκέφαλον.

— Εἰς ὀλόκληρον;

— Ὅχι! εἰς τὸ πρόσθιον μετωπικὸν μέρος, βαθμηδὸν δὲ χάνεται ἡ ἐκδήλωσις τῆς αἰσθήσεως διὰ τοῦ σώματος, διότι τὸ πνευματικὸν ρευστὸν, τὸ ὅποιν ἦτο διακεκριμένον καθ' ὀλόκληρον τὸ σῶμα, συγκεντρῶται εἰς τὴν ἔδραν του τὴν κεντρικὴν, τὸν ἐγκέφαλον δηλαδή, ὅπως ἐκχυθῆ εἰς τὸ κενόν.

Παρατηρήσατε βεβίως ὅλοι τὴν πνευματικὴν σας κατάστασιν κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ ὕπνου: Σὰς ἐρωτῶ.

— Μάλιστα.

— Δὲν ἐπέρχεται μία συκέντρωσις τῆς διανοίας; δὲν παραλύουν τὰ μέλη καὶ αἱ ἀβρώσεις τοῦ σώματος; δὲν χάνετε βαθμηδὸν τὴν ἀντίληψιν τοῦ περιβάλλοντος;

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου, μὲ τὴν διαφοράν ὅτι ἡ συκέντρωσις ἐπέρχεται καθολικῆ διὰ τὸ πνευματικὸν ρευστὸν καὶ ἔτι εἰς τὴν ἀναλογίαν τοῦ ὕπνου. Διότι κατὰ τὸν ὕπνον δὲν χάνουν ὀλοσχερῶς τὰ μέλη τοῦ σώματος τὴν πνευματικὴν τῶν λειτουργίαν, ἐνῶ κατὰ τὸν θάνατον τὴν χάνουν ὀλοσχερῶς.

Ἡ συκέντρωσις λοιπὸν αὕτη ἐξακολουθεῖ μέχρι τῆς τελευταίας πνεύσε, καὶ ἡ ἐξόδος ὀλοσχερῶς τοῦ ρευστοῦ τῆς διανοίας εἰς τὸ κενόν.

Δηλαδή ἡ σκέψις δὲν πύσει, ἀλλὰ βαθμηδὸν περιπίπτει εἰς μίαν ἀτομικὴν λειτουργίαν, ἡ ὅποια πλέον διακόπτεται πάντα δεσμὸν μὲ τὸν περιβάλλοντα κόσμον τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς ἀτομικῆς

κόττητος, εἰς τὴν ὅποιαν τὸ πνεῦμα διετέλει ἐν τῇ σαρκίᾳ τῷ ἀνθρώπινῳ, μεταπίπτει εἰς ζωὴν ὀνόττητος.

— Τί ἐννοεῖτε ζωὴν ὀνόττητος; δὲν ἐξηγήθητε παρακαλοῦμεν;

— Εὐχαρίστως, ὅσον μοῦ εἶνε δυνατόν. Ζωὴν ὀνόττητος ἐννοῶ τὴν συνείδησιν μιᾶς ὑπάρξεως μεμονωμένως ὑφισταμένης, ἀνευ βιωτικῶν περιορισμῶν. καὶ σχέσεως πρὸς ἄλλο πνεῦμα.

Δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὸν ἰδικὸν μας βίον ἀτομικῶς, οὔτε δύναται ἐν πνεύματι νὰ κανονισθῇ θέσιν ἀπέναντι τοῦ ἐτέρου.

Ἐκάστου ἡ θέσις κανονίζεται ἐκ τῆς πνευματικῆς του ἀναπτύξεως, ἥτις πάλιν εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς κατὰ τὴν γῆνην ζωὴν πνευματικῆς καλλιέργειας.

Διακρίσεις γένους καὶ διακρίσεις αἵματος δὲν ὑπάρχουν. Ἀπλούστατα, διότι ἡ δημιουργία δὲν καθώρησε τοιαῦτα, ἀλλ' ἔδωκεν ὑπεροχὴν εἰς τὰ ὄντα ἐκείνα μόνον, τὰ ὅποια ἦσαν ἀξία νὰ τὴν ἔχουν τὴν ὑπεροχὴν ταύτην, καὶ νὰ τὴν κατακτήσουν διὰ τῆς καλλιέργειας τοῦ πνεύματος τῶν.

— Ἀλλὰ, διεκόψαμεν, δὲν μᾶς ἀναπληρώσατε τὴν θεωρίαν τοῦ θανάτου.

— Δὲν μοῦ ὑπολείπεται πολὺ ἀκόμη. Ἡ διαρκεία λοιπὸν τοῦ ὀνομαζομένου ψυχορραγήματος, εἶνε ἐξακολουθήσις τῆς ἀντικειμενικῆς αἰσθήσεως τοῦ θνήσκοντος, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τὸ πνεῦμα του θὰ ἐκχυθῆ εἰς τὸ κενόν, ὅτε πλέον δὲν ἔχει συνείδησιν τῶν περὶ τελοῦμένων. Τὸ σῶμα τὸ ὅποιν ἔμεινεν ἀνευ πνεύματος, δὲν ἔχει πλέον οὐδένα σύνδεσμον μὲ τὴν σκέψιν, καὶ παραμένει ἀναίσθητον, ὅπως τὸ ἀντιλαμβάνεσθε καὶ σὰς.

— Καὶ κατόπιν τί συμβαίνει εἰς τὸ σῶμα;

— Περιεργότατον πρᾶγμα.

Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν συνείδησιν τῆς ὑπάρξεως πνεύματος ἐν ἑαυτοῖς (καὶ ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν τοιοῦτοι ἄνθρωποι) εὐρίσκονται εἰς μίαν κατάπληξιν, ἡ ὅποια ἀναμφίβολως δὲν εἶνε ὠφέλιμος πολὺ πρὸς διακνήσιν τῆς θέσεως τῶν μεταξὺ τῶν πνευμάτων. Εἶνε ἐν εἶδος παθητικοῦ πολὺ βαρέος, τὸ ὅποιν ἐγγράφεται εἰς τὴν μερίδα τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἀναπτύξεώς τῶν.

— Καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι πιστεύουν;

— Ὡ, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἐπίστετον εἶνε αὐτόχρημα εὐδαίμονες. Δὲν ἔχουν κανένα λόγον νὰ ἐκπλαγῶν, διότι μόνον ἐκεῖ ἔνθα δὲν ἔχει γνώσιν ἐκ τῶν προτέρων, ἐκπλήττεται ὁ ἄνθρωπος.

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἡ θέσις μεταξὺ τῶν πνευμάτων τῶν τελειότερων διακανονίζεται ἀφ' ἑαυτῆς καὶ ζῆ κατὰ τρόπον ἐντελῶς ἴδιον καὶ διαφέροντα πολὺ ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐδῶ ἡ χεὶρ τῆς δ. Δ. ἔστυρε μερικὰς γραμμὰς εἰς σημείον ὅτι δὲν ἐπροτίθετο νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Ἄλλ' ἡμεῖς ἐπιμείναμεν.

— Δὲν μᾶς γράφατε καὶ τὸ ὄνομά σας τώρα;

— Ὅχι, ἔγραψεν ἡ χεὶρ. Ἐπιθυμῶ νὰ μείνω ἀγνωστος.

— Ἐπιμένετε;

— Πολύ. Ἐγὼ τοὺς λόγους μου. Χαίρετε.

Ἐστυρε μίαν γραμμὴν μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ χάρτου, τὸ δὲ μολυβδοκόνδυλον κατέπεσον ἐκ τῆς χειρὸς τῆς γραφοῦσας δεσποινίδος, ἥτις ἠγέρθη ἐν μεγίστῃ παραζάλῃ καὶ κρατούμενη παρ' ἡμῶν.

Τοιοῦτοτρόπως ἔληξεν ἡ δευτέρα ὀλιως τυχαία καὶ ἀπροπαράσκευος συνεδρίασις μας, τὴν ὅποιαν ἀφηγήθημεν ἀκριβῶς ὅπως συνέβη, χάριν περιεργείας καὶ ἀνευ σχολίων καὶ κρίσεων ἰδικῶν μου.

ΑΡΙΑΔΝΗ ΘΗΣΕΙ*

ΕΡΡΙΚΟΣ Α. ΣΚΑΣΣΗΣ

Τελειόφοιτος της Φιλοσοφικής Σχολής γεννηθείς τη 10 'Ιανουαρίου του έτους 1884, εν τη νήσω Σύρω. Σπουδάζας εκεί τα στοιχειώδη μαθήματα ετα δ' εν 'Αθήναις αποπεράνας τα του 'Ελληνικού Σχολείου και του Γυμνασίου ενεγράφη τῷ έτει 1901 εις την Φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ 'Εθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἐγγράφη πολλά άρθρα καταχωρισθέντα εν τῷ ημετέρῳ Περιοδικῷ και εν τῷ « Αρμονία ». Πρὸς δὲ και ἐξεπένησε τῷ 1900, μαθητὴς ὢν τοῦ Γυμνασίου, μετάφρασιν τοῦ XXI βιβλίου τοῦ Λατίου συγγραφέως Διδίου. Τῷ δὲ έτει 1902 ἐξέδωκε Λατινικὸν Ἀναγνωσματάριον ἔγκριθέν παρά τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Μετά ταῦτα τῷ 1903 ἔγραψε κριτικὰς παρατηρήσεις εις τὰ Ἀθηνατικά τοῦ IB' και IG' αἰώνος καταχωρισθείσας εν τῷ Περιοδικῷ, τῆς εν Ἀθήναις Ἐπιστημονικῆς Ἑταιρείας, Ἀθηνα. Τέλος μετέγραψεν ἀπὸ τῆς Λατινικῆς εις τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν τὸς τοῦ Ὀιδίου Ἐπιστολάς ἢ Ἡρωϊδας, ἧτοι Ἐπιστολάς ἠρωϊδων και ἠρώων ἑρωτικὰς, ὧν, οὕτω ἐκδοθεισῶν, μίαν εὐμενῶς παρέσχεν ἡμῖν ὁ μεταφράστης ἦν και δημοσιεύσασθαι εν τῷ μετὰ χεῖρας φύλλῳ.

★

Ἡμερώτερα εὖρον τὰ ἀγριώτατα και πλειίστης ὀμότητος μεστὰ θηρία ἢ σὲ διότι οὐδενὶ ἄλλῳ θὰ ἐνεπίστευον ἑμαυτὴν χεῖρον ἢ σοὶ! Ἀ δ' ἀναγινώσκεις, ὦ Θησεῦ, ἐξ ἐκείνης τῆς ἀκτῆς πέμπω σοι ἔσθαι τὰ ἱστία ἀνήγαγον τὸ πλοῖόν σου ἀνευ ἑμοῦ πλησιεστέῳ ἀνέμῳ, ἐξ ἐκείνης τῆς ἀκτῆς, λέγω, ἐφ' ἧς ψεῦ! και ὑπὸ τοῦ ὀλεθρίου ὕπνου μου και ὑπὸ σοῦ ἐγὼ ἀναξίως προδοθεῖσα, ἀπιστε, κατελείφθην ἦτο καιρὸς καθ' ὃν ἡ διαφανὴς δρόσος τῆς πρωίας ἐπιχειτῆ ἐπὶ τῆς γῆς και τὰ πτηνὰ ὑπὸ τὸ καλύπτον αὐτὰ φύλλωμα μινυρίζουσιν. Ἐγερθεῖσθαι και ἄτονος ἐστὶ ἐκ τοῦ ὕπνου προσεπάθειν νὰ ἀνεύρω διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ κματου βαρειῶν χειρῶν μου τὸν ἡγαπημένον Θησεά μου. Οὐδεὶς ὑπῆρχε... Τείνω τὰς χεῖράς μου και οὐθὶς τείνω!

* Μίνως, ὁ τῶν Κρητῶν βασιλεὺς, διὰ τὸν υἱὸν Ἀδριανὸν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων σκληρῶς φονεῖσθαι μετὰ σφοδρῶς πολέμου ἐπέστηεν αὐτοῖς ἑσπέρων ἵνα κατ' ἑτοῖς ἐπὶ τὰ νηῶς και ἄρας τὰς ἴσας εἰς Κρήτην πέμψωσι βορῆν τοῦ Μινωταύρου ὅστις ἦτο τῆς Πασιράνης και τοῦ Ταύρου υἱός, φοβερόν τέρας, εν τῷ Λαβυρίνθῳ ἐγκαταβλημένος. Ἐπὶ ταύτης τῆς ἀτιμίας και τῆς συμφορᾶς τῆς πατρίδος παρακινηθεὶς ὁ Θησεὺς τοῦ Αἰγέως, βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, και τῆς Αἰθρας υἱός, αὐτεπάγγελτος ἐκλήρωθη και μετὰ τῶν διὰ ἑπτὰ νέων εἰς Κρήτην πλέει. Αὐτῶς ἐλθόντος, Ἀριάδνη, τοῦ Μίνως και τῆς Πασιράνης θυγατρὸς, τῷ Θησεῖ ἐρωτικῶς τρωθεῖσα, συνθεύουσα αὐτῷ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἐβλήθῃ ἐκ τοῦ Λαβυρίνθου δούσα μίτον ὅστις δεθείς ἐκ τοῦ στομίου ἔμελλε νὰ δεῖξῃ τὴν εἰς αὐτὸ ἐπάεινον. Οὕτω τοῦ Μινωταύρου φονεῦσθαι και παντὸς κινδύνου ἀρβέντος ὁ Θησεὺς σὺν τῇ Ἀριάδνῃ ἐκ τῆς Κρήτης ἀναγκασθεὶς εἰς τὴν νῆσον Νόσον ἀφίκετο και ἐνταῦθα τὴν Ἀριάδνην κοιμημένην κρυφὰ κατέλειπεν. Ὅθεν ὄτε αὐτὴ, ἐγερθεῖσα ἐκ τοῦ ὕπνου, ἤσπετο αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Θησεῦς προδοθεῖσαν και ἐγκαταλειφθεῖσαν κατεχομένη ὑπὸ λύπης διὰ τὸν φόνον αἰῶν πέμπει αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν τῆςδε.

** Ἴνα ζωηρότερον ὁ ἀναγνώστης αἰσθάνηται τῶν τῆς Ἀριάδνης λόγων ἀνάγκη νὰ φαντάζηται ταῦτην οὐχὶ γράψασαν τὴν ἐπιστολὴν ἀλλὰ λέγουσαν τοὺς λόγους τοῦτους φωνεῖσθαι ὡς ἐγγίνοντι ὅμοια.

κινῶ τοὺς βραχιόνάς μου περὶ τὴν κλίνην· οὐδεὶς ὑπῆρχεν... Ὁ φόβος ἐξαρπάζει με τοῦ ὕπνου· ἐγείρομαι περιδεδῆς και τὰ μέλη μου ταχέως κατέπεσον ἐπὶ τῆς κλίνης ἧτις ἐστερεῖτο τοῦ Θησεῦς.

Εὐθὺς τὰ στέρνα μου ἤχουσι πληγέντα διὰ τῶν χειρῶν μου και τίλλω τὴν διεσπαρμένην ἐκ τοῦ ὕπνου κόμην μου. Σελήνη ἦτο· περτηρήσα ἐν ἰδῷ ἄλλο τι ἢ τὴν ἀκτὴν· οἱ ὀφθαλμοὶ μου μόνην αὐτὴν βλέπουσι. Νῦν μὲν τῆδε, νῦν δὲ κακῆς μάτην σπεύδω ἀπελπίς και ἐπτοημένη· ἢ δὲ βαθεῖα ἄμμος ἐβράδυνε τὰ βήματα νεαρᾶς κόρης. Καθ' ὅλην τὴν ὄχθη βεῶ «Θησεῦ... Θησεῦ...» ἄλλ' ἢ ἡγῶ τῶν βράχων ἀνταπέδιδε τὸ ὄνομα σου. Καὶ ἐσάκις ἐκάλεσον σε, τσακίς οἱ τόποι αὐτοὶ σ' ἐπανεκάλουν!

Καὶ αὐτὸς ἐστὶ ὁ χῶρος ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ μοι προσφέρει βοήθειαν. Ὑπῆρχεν ὄρος οὐ ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐφαίνοντο θάμνοι τινεῖς· ἐκείθεν κρέμαται βράχος ἀπειλούμενος ὑπὸ τῶν βρεμόντων κυμάτων. Ἀνέρχομαι ἐκεῖσε, τῆς ψυχῆς μου πρεχρῶσης δυνάμεις και οὕτω θεώματι τὸ ἀναπεπταμένον πέλαγος. Ἐντεῦθεν ἐγὼ, ὅτε και τοὺς σκληροὺς ἀνέμους συλλήπτωρας σχοῦσα, βλέπω τα ἱστία πληγῆ ὑπὸ τοῦ ὀρητικῶ και σφοδρῶ Νότου Ἡ ἰδοῦσα ἢ και νομίζασα ὅτι εἶδον ψυχροτέρα τοῦ πάγου και ἡμιθανῆς ἐγενόμην. Καίπερ οὕτως διακκιμένη καλῶ τὸν Θησεά κραυγάζουσα «Ποῦ φεύγεις μ' ἀρὲ και παγκάκιστε Θησεῦ; ἀνάπλευσον και ἐπάνελθε. Ἐπανάγαγε τὸ πλοῖόν σου στεροῦμενον τοῦ ἀναγκαίου πληρωμάτων.» Οὕτως ἐγὼ ἐρώνουν και λυγμοὶ ἀνεπλήρουν τὸ ἐλλείπον τῆς φωνῆς μου μεθ' ἧς ἀνεμίγνυον πληγῶς. Ἐὰν μὴ με ἤκουσε, ὅμως ἠδύνασο νὰ μεῖδης, διότι αἱ χεῖρές μου κινούμεναι παρείχοντο σημεῖα. Προσέεισα λευκὸν πανίον ἐπὶ ράβδου ἵνα ἀνακαλέσω τὴν μνήμην ἐκείνων εἰτινες ἐφάνησαν τοσοῦτον ἐπιλήθμονες. Καὶ ἤδη εἶχε ἀρπασθῆ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου, δὲν ἐφαίνετο ἐστὶ. Τότε τέλος ἐκλυσσα, τῆς λύπης μέχρι ἐνταῦθα ἐπισχυρῶσης τὰ δάκρυα. Διότι τί ἄλλο ἠδύναστο οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἢ νὰ κλαύσωσιν ἐμὲ αὐτὴν ἀρ' εὐ ἐπαύσαντο παρατηρῶντας τὸ πλοῖόν σου και ἐσ; Ἡ περιπλανημένη μόνη και διακεχυμένη τὴν κόμην ὡς ὑπὸ τοῦ Θηβαίου θεοῦ ἐξεστηκυῖα Βάκχη ἢ τὰ βλέμματά μου ἔχουσα προσηλωμένα πρὸς τὴν θάλασσαν ἐνάθισα ἐπὶ βράχῳ τινὶ τῶσον ψυχρὰ τῶσον ἀναίσθητος ὅσον ὁ φέρων με βράχος. Πολλάκις ἀνζητῶ τὴν κλίνην ἧτις ἀμροτέροισ ἡμῶς ἐδείχαστο και ἧτις δὲν ἔμελε νὰ βλέπῃ ἡμᾶς ἡνωμένους. Ὅσον δύναμαι ἀπτομαι τῶν ἰγῶν σου ἀντὶ σοῦ και ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν μελῶν σου θερμαθέντων σερμαμάτων κατακλινόμαι και δάκρυ χέουσα βεῶ. « Ἐπὶ σοῦ, κλίνην, ἡμεθα οἱ δύο· ἀπέδος τοὺς δύο· ἤλθομεν ἐνταῦθα ἀμρότεροι, διατὶ δὲν ἀπερχέμ. Ἔξ ἀμρότεροι; παγκάκιστη κλίνην ποῦ εἶναι τὸ μεῖζον μέρος ἡμῶν; Τί νὰ πρῶξω; ποῦ μόνη νὰ τραπῶ; Ἡ νῆσος εἶναι ἀγεωργητός, οὕτε βλέπω ἐργ' ἀνθρώπων οὔτε βοῶν, ἢ δὲ θάλασσα περιζωννύει πανταχῶθεν τὴν γῆν ταύτην· οὐδεὶς ναύτης, οὐδὲν πλοῖον ἐπιχειρεῖ διαπλῆ ἐπικινδυνωτάτω. Κατὰ νοῦν θεός ἐστὶ παρέχοντάς μοι ἐταῖροι, πλοῖον, ἀνεμος. Πῶς θὰ πορευθῶ; Ἡ πατρικὴ γῆ ἀρνεῖται μοι πᾶσαν πρόσοδον. Ἐγὼ Κρήτην ἐκατόμπολι, δὲν θὰ σε ἰδῶ πλέον διότι προῦδωκα τὸν πατέρα μου και τὸ βασι-

λειον, προσφιλεῖ ὀνόματα, διὰ τῶν πράξεών μου, προῦδωκα τὰ ἀντικείμενα ταῦτα τῆς λατρείας μου ὅτι, ἵνα ἀπαλλάξω σε τοῦ θανάτου ὅστις ἐμελλε νὰ εἶναι τὸ βραβεῖον τῆς ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ νίκης σου, ἔδωκά σοι μίτον σωτήριον, ὀδηγὸν τῶν βημάτων σου, ἐν ᾧ μοι ἔλεγες. « Ὅμνῶ σοι οὐτοὺς τοὺς κινδύνους ἐγὼ διότι σὺ θὰ εἶσαι ἐμῆ ἐφ' ὅσον τις ἡμῶν ζῆ. Ζῶμεν, Θησεῦ, και δὲν ἀνήκω σοι (ἐὰν ἢ ζωὴ γυναικὸς προδ. θ. ἴσης ὑπὸ συζύγου ἐπιόρχου εἶναι ζωὴ). Εἴθε ἐρόνευες και ἐμέ, ὡσπερ τὸν ἀδελφόν, παγκάκιστε, διότι οὕτω μόνον ἐμελλεις νὰ λυθῆς τὸν ἔρκων σου. Ἡδῆ δ' ἐγὼ οὐ μόνον ἂ μελλῶ νὰ πάθω δε. νὰ ἀναπολῶ ἀλλὰ και ὁσαδῆποτε δύναται νὰ πάθῃ γυνὴ ἐγκαταλειφθεῖσα ἐγὼ ἐν νῳ. Ἐπέρχονται μυρία ἰδέαι θανάτου. Ὁ θάνατος εἶναι μικρόν, ἦττον φοβερόν ἢ ἡ ἀναβολὴ αὐτοῦ. Καὶ ἤδη ὑποπτεύω ὅτι μέλωσι ταῦτα τῆ ὀδῷ ἢ ἐκείνη νὰ ἐλθωσι λύκοι. Ἴσως ἢ γῆ αὐτὴ τρέφει και πυρροκαίτας λείοντας. Τίς γινώσκει ὅτι ἢ νῆσος αὕτη δὲν ἔχει και τίγρεις ἀγρίας; Λέγεται δ' ὡσούτως ὅτι ἢ θάλασσα ἐκ πύου μεγάλας φώλιας. Τί; κωλύει νὰ μὴ διαπερῶσται τὸ σῶμά μου ζῆ; Ἄλλὰ ταῦτα ἀνεκτὰ ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ δεθῶ ἀιγμάλωτος διὰ σκληρᾶς ἀλύσιως μηδὲ διόλη γενόμενῃ μέγαν ἐλνω διὰ τῆς χειρὸς στήμηναι ἐγὼ ἧτις ἔσχον πατέρα τὸν Μίνωα και μητέρα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἡλίου, και ὅπρ ἐνθυμούμαι κάλλειν, ἐγὼ ἧτις ἔσχον σὲ νομίζον! Ὅσακις παρατηρῶ τὴν θάλασσαν ἢ τὴν γῆν ἢ τὸς ἐκτεταμένους ἀκτὰς πολλὰ μοι ἀπειλοῦσι ταῦτα. Ὁ οὐρανὸς μόνος ὑπελείπετο· ἀλλὰ φοβοῦμαι τοὺς Θεοὺς Ἐγκαταλείπομαι τοὺς ὀρητικῶς θηρίους λεία και τροφή. Καὶ ἐὰν κατοικῶσιν ἐνταῦθα ἀνθρώποι ὑποπτεύω αὐτοὺς διότι ὕβρισθῆσαι ἔμαθον νὰ φοβῶμαι τοὺς ξένους. Εἴθε ζῆ ὁ Ἀνδρόγεωσ και μὴ εἰδίδους δίκην. ὦ γῆ τοῦ Κέκροπος, ὑπερ ὧν ἠδίκησας, μηδ' ἢ χεῖρ σου, Θησεῦ, δι' ἐξώδους ροπάλου ἐξημίον θανάτων τὸν θνητὸν ἡμιάνθρωπον και ἡμίταυρον, εἴθε τέλος μὴ σοι ἐνεχειρίζον τὸν τὴν ἐπάνοδον δεικνύοντα μίτον. Δὲν ἐκπλήττομαι διότι ἐνίκησας και διότι τὸ πληγὲν θηρίον ἐβασῆ διὰ τοῦ αἵματός σου τὴν Κρητικὴν γῆν, διότι δὲν ἦτο δυνατόν τὰ διατηρῆθῆ ἢ καρδιά σου ὑπὸ κέρατος· ἀντὶ θάρακος ἀρκούντως τὸ στήθος σου σ' ἐκάλυπτεν. Ἐλεῖ σὺ φέρεις χάριτας και ἀδράμαντας. Σκληρῆ ὕπνε, διατὶ μ' ἐνάρκωσας; Ἡ δὲν ἐπρεπε νὰ νεκρωθῶ ὑπὸ τοῦ ὕπνου ἢ νεκρωθῆσαι ἐπρεπε νὰ κοιμῶμαι τὸν αἰώνιον ὕπνον τοῦ θανάτου. Καὶ ὅμις ὡσαύτως ἀπη-

νεῖς ἀνεμοι, τότε εἶνοι, ἐγένεσθε αἰτίοι τῶν ὀδυρμῶν μου· και σὺ σκληρὰ χεῖρ ἦτις και ἐμὲ και τὸν ἀδελφόν ἐρόνευσας· και σὺ δοθεῖσά μοι, αἰτούση, κενὸν ὄνομα, πίστις. Ὑπνος και ἀνεμος και πίστις συνώμοσαν κατ' ἐμοῦ. Δι' αἰτίας τρεῖς μία κόρη προῦδῆθη. Ἐγὼ ἄρα θνήσκουσιν οὔτε τὰ δάκρυα ἰθὺς μητρός θὰ ἰδῶ, οὔτε τὸν διὰ τῶν δακτύλων τοὺς ὀφθαλμούς μου καλύφοντα! Ἡ δυστυχῆς ψυχὴ μου θὰ πορευθῆ εἰς ξένας αἶρας και οὐδεμία φίλια χεῖρ θὰ ἐμπλήσῃ ἐσμής ἡδέας μύρων τὰ ἀψυχα μέλη μου! Τὰ ἄταφα ὅσα μου θὰ γίνωνται ἀρπαγμα τῶν θηρίων και τῶν ὀρνέων! Αὕτη εἶναι ἀξίη τατὴ ἀνθ' ὧν εὐηργέτησα! Θὰ φθάσῃς εἰς τὸν λιμένα τοῦ Κέκροπος και ὑπὸ τῆς πατρίδος θὰ γίνῃς δεκτός. Ὅταν δὲ σὺ, τὸς πολίτας, οἰτινες θὰ σ' ἔχωσιν ἀνὰ στόμα ἐπεινούτες, καλῶς ἐξιστορῆς τὸν τοῦ ταύρου και ἀνθρώπου ἐν ταῖς πολυπλόκοις καμπαῖς τοῦ ὑπογεῖου ἀνακτόρου θάνατον, εἰπὲ ὡσαύτως ὅτι σὺ ἐμὲ μόνην ἐν ἐρήμῳ γῆ, ἀτελείπεις διότι ἐν τῇ αἰγλῇ τῆς τσαυτῆς δόξης σου δὲν εἶναι πρῆπον νὰ παρεσθῶ ὑπὸ σοῦ τῆ λήθη. Οὕτε ὁ πατὴρ σου εἶναι ὁ Αἰγέως οὔτε ἢ μητηρ σου ἢ Αἰθρα ἀλλ' οἱ βράχοι και ἢ θάλασσα. Εἴθε μ' ἐδέλεις ἐκ τῆς ἀκρας τῆς πρῶμης σου και οὕτω ἢ εἰκῶν μου θρηνοῦσης ἤθελαι συγκινήσει τὴν καρδίαν σου! Καὶ νῦν ἂν μὴ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀλλὰ διὰ τῆς φαντασίας ἰδὲ με ἐχομένην βράχου ὅστις ὀθειται ὑπὸ τῆς κυματώδους θαλάσσης. Ἰδὲ τὴν διακεχυμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς πενθοῦσης κόμην και τὸν δακρυβραχῆ γιτώνά μου. Τὸ σῶμά μου, ὡς τὰ τοῦ βορρᾶ κινούμενα σπαρτά, ἐρίττει, και ἢ ἐπιστολὴ αὕτη ἐκφύγε

τὴν τρέμουσαν χεῖρά μου. Δὲν σε ἱκετεύω διὰ τὴν εὐεργεσίαν ἧτις κακῶς προῦχώρησε. Μηδεμία χάρις ἔστω σοι ἐπὶ τῇ πράξει μου ἀλλὰ τοῦλάχιστον μηδὲ τιμωρία. Διότι ἐὰν μὴ ἐγὼ ἐγενόμην ἢ αἰτία τῆς σωτηρίας σου, σὺ διατὶ νὰ γίνῃς ἢ αἰτία τοῦ θανάτου μου; Ταῦτας τὸς χεῖρας, αἰτινες κατεπονήθησαν πληττοῦσαι τὸ καθημαγμένον στήθος μου, πέραν τοῦ μακροῦ πελάγους ἐκτείνω. Περίλυπος τὴν ὑπολειπομένην ἐκ τῶν συνεχῶν τίψεων κόμην μου δεικνύω σοι. Πρὸς τῶν δακρῶν, ἂ κινῶσιν αἱ πράξεις σου, ἱκετεύω, ἐπανάγαγε. Θησεῦ, τὸ πλοῖόν σου και στρέψον τὰ ἱστία σου. Ἐὰν με εὐρῆς νεκράν, τοῦλάχιστον θὰ συλλέξῃς τὰ ὅσα μου.

(Ἐπιστ. X. τῶν τοῦ Ὀριδίου Ἡρωϊδων).

Ρώσος ἰππεὺς πίπτει εἰς τὸ στήθος βληθείς.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ.)

Ἐκεῖθεν μετέβην πρὸς συνάντησιν τοῦ κ. Ἀχιλ. Βουρνάζου, συνδρομητοῦ καὶ ἐκ τῶν προϋπόντων τοῦ τόπου. Εἶνε ἀ-ἡρ μεσηλιζ, εὐγενέστατος καὶ φιλοπρόθετος, ἔχων χρηματικὴν καὶ κτηματικὴν περιουσίαν καὶ ωραίας οἰκοδομὰς ἐν τῇ πόλει. Ἀγαπᾷ δὲ τὸ κυνήγιον καὶ τὰ ἀσθεῖα καὶ μοῦ ἀρέσει ἡ συμπεριφορὰ του καὶ ὁσάκις συναντώμεθα, γελῶμεν ἀρκετὰ.

— Ἀ, ἦλθες, πάλιν, τί νέα ἀπὸ τῆς Ἀθήνας, μοὶ λέγει ἀμέσως μειδιῶν, συναντήσας αὐτὸν ἐν τῷ καφενείῳ· εἶχατε τρικυμίζον; Ἔλα κάθησε κοντὰ μου, νὰ μοῦ τὰ πῆ, ποσὸν ἔχουν αἱ μετοχαὶ τῆς Ἐθνικῆς;

— Καλὰ, κάθημαι, σιγὰ σιγὰ, καὶ ἕνα ἕνα θὰ σοῦ τὰ πῶ, τῷ ἀπαντῶ, καὶ ἐν ταύτῳ με συνιστᾷ εἰς τοὺς παρακαθημένους δύο τρεῖς φίλους του, ὧν δὲν ἐνθυμούμαι δυστυχῶς ἤδη τὰ ὀνόματα.

— Λοιπὸν, ταξείδιον ἔκαμα λαμπρὸν, εἰς τὰς Ἀθήνας ἔχομεν ἤδη ἄρροιαὶ καὶ διασκέδασεις καὶ θέατρα πολλὰ καὶ αἱ μετοχαὶ τῆς Ἐθνικῆς ἐξέπεσαν.

— Ναί, τοῦτο τὸ ἔμαθα καὶ μὲ λυπεῖ πολὺ, ἀλλὰ δικαίᾳ ἡ χρυσὸς ἐξέπεσε; ἤβρατε κενὸν χρυσοφυγεῖον;

— Διότι εἰσρέει πολὺς ἐκ τῆς πωλήσεως τῆς σταφίδος καὶ τῶν ἐξω ὁμογενῶν καὶ τῶν

μεταναστῶν, οἵτινες ἤδη τὰ κεφάλαιά των κατὰς οἰκονομίαν των στέλλουν εἰς τὴν Ἑλλάδα... Αὐτὸ εἶνε τὸ χρυσοφυγεῖον.

— Αἶ, καλὰ, καὶ ἡ «Φύσις» βλέπω προοδεύει!

— Διότι περιποιεῖται τοὺς πελάτας τῆς καὶ τὴν ἀγαποῦν.

Ἀπὸ ἀνηλλόξαμεν ὀλίγα ἐτι μετέβην πρὸς συνάντησιν μερικῶν παλαιῶν φίλων, τῶν κ. κ. Τριανταφυλίδου, πατρός καὶ υἱοῦ, τῶν καλλιστῶν ζαχαροπλαστῶν τῆς πόλεως, τοῦ κ. Κ. Καραβία, ὑποδηματοποιῦ καὶ τοῦ κ. Ἐλευθεριάδου, ὀδοντοῦτροῦ, λίαν περιποιητικῶν καὶ φιλοξενῶν ὁμογενῶν. Ὁ κ. Τριανταφυλίδης παιδιόθεν ἔλθων καὶ ἐγκατασταθεὶς ἐντυθῶα συνεζεύθη Μυτιληναῖαν μεθ' ἧς ἀπέκτησε τρεῖς υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέραν, καλλιτέτην κόρη. Οἱ δύο μικρότεροι υἱοὶ του εὐρίσκονται ἤδη ἐγκατεστημένοι εἰς τὸ Τράνεβκαλ, ὃ δὲ μεγαλειότερος, πλησίον τοῦ πατρός του καὶ εἶνε ἄριστος τεχνίτης, κατασκευαστὴς κομφοτάτων καὶ τεχνικωτάτων κυτίων καὶ κομφοτοθηκῶν (bombonières). Ὁ κ. Δ. Καραβίας ἔχει τὸ ωραιότερον καὶ μεγαλειότερον ὑποδηματοποιεῖον τῆς πόλεως, ἀμιλλώμενον πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν τῶν Ἀθηνῶν, διατελεῖ δὲ καὶ ἐνοικιαστής τοῦ δημαρχικοῦ κήπου, ὅπου καθ' ἑσπέραν ἡ καλύτερα τῶς τῆς πόλεως μεταβαίνει πρὸς ἀναφυγὴν καὶ τέρψιν. Εἶχε δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ ἄριστα κομητοισμένον μουσικὸν θίασον, ἐκ νέων τῆς Μυτιλήνης οἵτινες ἐμμελῶν ὠραιότατα ἄσματα.

Ὁ Ἰάπων στρατηγὸς Νοτζή, ὁκρυβεύσας τὸ Πόρτ-Ἀρβούρ.

Ὁ δὲ κ. Θεμ. Ἐλευθεριάδης, ὁ καλεῖτερος ὀδοντοίατρος τοῦ τόπου, εὐγενέστατος καὶ λίαν φιλότιμος νέος, κυνηγὸς δὲ ἄριστος, ἀγαπᾷ πολὺ τὸς τὸν κυνήγιον, ὅσον καὶ τὰ μυθιστορήματα καὶ κατέχει μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκην ἐξ ἀμφοτέρων.

Εἶτα μετέβην εἰς τὴν ὠραίαν ὄντως λέσχην τῶν, ὅπου συναθροίζονται οἱ προὔχοντες τῆς πόλεως καὶ διατηροῦσι καὶ κάλλιστον ἀναγνωστήριον, ἵνα ἴδω καὶ τὰ νέα τῶν Ἀθηναίων εἰς τὰς ἐφημερίδας, διότι ἐν Σμύρῃ ἀπαγορεύονται, μεθ' ὃ ἐπορεύθην εἰς τὸ δημαρχεῖον πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Δημάρχου κ. Κ. Καβέτσου. Εὗρον αὐτὸν ἀπασχολημένον ὡς πάντοτε εἰς τὴν ἐργασίαν, διότι εἶναι φυσικῶς ρέκτης καὶ οὐδέποτε μένει ἄεργος, καὶ ἀφοῦ ἔμεινα ἐπ' ὀλίγον, πῶν τὸν καφέ, ὃν εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μοι προσφέρῃ, μετέβην πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ κάτοπι τῆς λέσχης εὐρισκομένου μεγαλεμπόρου Χρ. Ἀθανασιάδου, καλλίστου φίλου καὶ συνδρομητοῦ μου, ὅστις ἀρέσκηται νὰ συζητοῦμεν ἐκάστοτε περὶ διαφορῶν ἀντικειμένων. Ἔχει υἱοὺς καὶ θυγατέρας, ἄριστα μεμορφωμένους, ἀλλ' εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάσῃ λαμπρὸν γαμβρὸν ἐν Σιμῶν ἐλ. Κόμ. τῆ. Αἰγύπτου δολοφονηθέντα ἐξ ἐνέδρας.

Τὴν ἐπαύριον ἐπισκέφθην ἐτι τινὰς φίλους καὶ συνδρομητὰς μου καὶ ἡ Μυτιλήνη ἦγεν ἐσρτήν λαμπρὰν ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ ἐξ ἐξήκοντα σκαφῶν ἀγγλικοῦ στόλου ἐκ Σμύρνης, ὅστις ἤρχετο νὰ διαμεῖνῃ ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ εἶτα νὰ μεταβῇ εἰς Θεσσαλονίκην καὶ Πειραιᾶ. Ἐχαίρειται καὶ ἐχαίρειται διὰ τῶν συνήθων κανονισμῶν ὑπὸ τοῦ φρουρίου τῆς πόλεως καὶ μετὰ μεσημβρίαν αἱ λέμβοι διέσχισαν ἀπανταχῶς τὴν θάλασσαν καὶ πολυάριθμοι ναῦται καὶ ὑποζωματικοὶ κατέκλυζον ἤδη τὰ διάφορα καφενεῖα, ξενοδοχεῖα, ζυθοπωλεῖα καὶ κέντρα. Μετὰ μεσημβρίαν ἐπισκέφθην καὶ τὸν κ. Ἄντ. Βουλιουρῆν οἶκος, παλαιὸν φίλον καὶ συνδρομητὴν, ὅστις ἔχει δύο ἀξιολογωτάτας ἀδελφάς, ἐξ ὧν ἡ μία ἐσπούδασεν εἰς τὰς Ἀθῆνας καὶ ἐκ τῶν σπανίων ὑποστηρικτῶν τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας. Ἐμπορεύετο ἄλλοτε εἰς Ρωσίαν καὶ ἤδη ἐρησυχάζει εἰς Μυτιλήνην.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν παραμονὴν τῆς διὰ Κωνσταντινούπολιν ἀναχωρήσεώς μου ἐτοιμαζόμεν ν' ἀποχαιρέτησά τὸν φιλοξενούντα με τόπον, ὅτε πολλοὶ μ' ἐπληροφόρουν ὅτι ἐζητοῦμεν παρὰ τοῦ Ἐξοχότητος Βαλῆ. Καὶ ὄντως μετ' ὀλίγον μὲ πλησιάζει ὁ ἰδιαιτέρως τοῦ ὑπάλληλος, ὅστις μοι λέγει :

— Κύριε Πρίντζη, ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης εἶνε καταγοητευμένος μαζὺ σας καὶ ὄλο μὲ σὰς ἔχει νὰ λέγῃ εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν διὰ τὰς πνευματικὰς ἀποκαλύψεις σας.

— Μπα, φαίνεται τῷ ἕκαμον ἐντύπωσιν.

— Βέβαια, εἶναι πολὺ περίεργα πράγματα καὶ ὄλοι ὅσοι τ' ἀκούουν ἀποροῦν καὶ θαυμάζουν.

— Αἶ, καὶ τώρα τί θέλει;

— Μ' ἔστειλε νὰ σὰς εὐρῶ, καὶ σὰς παρακαλεῖ πολὺ νὰ ἔλθητε νὰ σὰς ἰδῆ.

— Μὰ τώρα, ὅπου ἐτοιμάζομαι ν' ἀναχωρήσω;

— Θ' ἀναβάλλετε νομίζω πρέπει νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν.

— Καλῶς, τότε θὰ ἔλθω ἀμέσως.

Καὶ διηυθύνθημεν ὁμοῦ πρὸς τὸ διοικητήριον, ἐξωθῆ τοῦ ὁποίου παρευρίσκοντο ὁ Βαλῆς μετὰ τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως, δικάζοντες ἕνα δυστυχῆ κακοῦργον ἀλυσίδετον ἀπὸ ποδῶν καὶ χειρῶν καὶ ὃν κερφεύλαττεν ἐν ὄπλοις μικρὸν ἀπόσπασμα πεζῶν στρατιωτῶν.

Μόλις ὁ Βαλῆς μὲ εἶδεν ἔκομε νεῦμα νὰ προχωρήσω καὶ μοι ἔδωκε κάθισμα παρ' αὐτῷ.

Τὸν λόγον εἶχεν εἰς ταγματάρχης, ὡς εἰσηγητῆς καὶ εἰσαγγελεύς, ὅστις ἀνέπτυσε τὴν κατηγορίαν, εἶτα ὁ Βαλῆς ἀπέτεινε διαφορῶς ἐρωτήσεις ἑλληνιστὶ πρὸς τὸν κατηγορούμενον, προκαλῶν αὐτὸν νὰ εἴπῃ ὅ,τι εἶχε πρὸς ἀπολογίαν του καὶ εἶτα, νεύσαντος τοῦ Βαλῆ τὸν ἀπήγαγον ἐκ νέου εἰς τὰς φυλακάς.

Τότε εἰσήλθοντες εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς πάντες, ἐνθα συστήσας με ὁ Βαλῆς πρὸς τοὺς παρευρισκομένους, τοῖς ὠμίλησε περὶ ἀοράτου κόσμου καὶ πνευμάτων καὶ ὅτι γίνεται ἤδη συνενόησις μεταξὺ τούτων καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ὅλοι ἠπόρησαν καὶ ἐδυσπίστουν, ἐκτὸς ἐνὸς προκρίτου ὀθωμακοῦ, ὅστις παρεδίχετο τούτο, προσθέσας μάλιστα, ὅτι ἡ σύζυγός του συνεννοεῖτο πολλάκις διὰ τοῦ τραπέζου μετὰ τῶν πνευμάτων καὶ ὅτι ἦτο κάλλιστον μεσάζον πρόσωπον, (medium).

— Πόσοι τρόποι συνεννοήσεως μετὰ τῶν πνευμάτων, μὲ ἠρώτησε τότε ὁ Βαλῆς, ὑπάρχουν;

— Πολλοί, τῷ ἀπάντησα, ἐξ ὧν οἱ κυριώτεροι καὶ μᾶλλον γνωστοὶ εἰσὶ τέσσαρες. Ὁ διὰ τῆς κινήσεως τῆς τριπόδου τραπέζης, ἥτις περιφέρεται δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ ἢ καὶ ἐγείρει τὸν ἕνα πόδα καὶ διὰ κτύπων αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἢ τῆς στροφῆς τῆς δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις. Δεύτερον, ὁ διὰ τοῦ ποτηρίου καὶ τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφάβητου, καθ' ὃν γράφετε ἐπὶ τοῦ κύκλου τῆς τραπέζης τὸ ἀλφάβητον καὶ θέλετε εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς ἐν ποτήριον ἐλαφρὸν ἀνεστραμμένον, ἐφ' οὗ τοποθετοῦσι ἀνά δύο δακτύλους, ὅσοι τῶν παρευρισκομένων θέλουν νὰ λάβουν μέρος καὶ τοῦτο μετακίνας ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς τὰ γράμματα καὶ σὰς ἀπαντᾷ δι' αὐτῶν. Τρίτος τρόπος εἶναι ὁ διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ, καθ' ὃν ἀποκοιμίζετε τινὰ,

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Ο Β΄.

ΚΑΙ Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΥΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ.)

Ἀπομνημονεύματα Κυρίας ἐπὶ τῶν τιμῶν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γεύματος ὁ αὐτοκράτωρ ἐπιδεικνύει διὰ τοῦ τὰ προτερήματα. Τότε φαίνεται ὀμιλητῆς λαμπρὸς καὶ ἀθροῦς πνεύματος.

Ἡ Αὐγούστα Βικτωρία γνωρίζει, ὅτι ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ δὲν ἔμπορεῖ νὰ συγκριθῇ, οὔτε νὰ συναγωνισθῇ μετὰ τὸν σύζυγόν της.

Καὶ δι' αὐτὸ καὶ δὲν προσπαθεῖ νὰ διαλάμψῃ διὰ τοῦ πνεύματός της.

Ἄρκει μόνον, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ν' ἀπειθῆ τὸν λόγον χαμηλὰ πρὸς τὰς ὑποπιστίας της, νὰ λέγῃ μερικὰς λέξεις.

Παρακολουθεῖ δὲ ὅλας τὰς ἀστειολογίας τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ὁ Αὐτοκράτωρ σπανιότατα ἀπειθῆται πρὸς αὐτὴν ἀπ' εὐθείας.

Συνειθίζει ὁμοῦ νὰ τῆς λέγῃ πότε ἡ τουκαλέττα της τοῦ ἀρέσει καὶ πότε δὲν τοῦ ἀρέσει.

Ἐὰν κατὰ τύχην ἡ Αὐτοκράτειρα τὸν ἐρωτήσῃ τίποτε, αὐτὸς ἀπατᾷ κατὰ τὸν ὅχι τὸσον εὐχάριστον, ἢ πολλάκις προσποιεῖται, ὅτι δὲν ἤκουσεν.

Πόσας φορές δὲν ἂ τεληφθῆμεν, ἡμεῖς, μόναι μας, νὰ ἐξευτελίξῃ πολυτρόπως τὴν αὐτοκράτειραν! Ὑποθέτομεν, ὅτι ἡ φιλοτιμία της θὰ ὑπέφερε πολὺ.

Καὶ ὅμως αὐτὴ συνεχρατεῖτο καὶ μειδιῶσα προσέβλεπε μετὰ τὰ μικρὰ της μάτια τὸν κρατιὸν μονάρχην.

Μὲ τὴν πρόβειον νὰ ὄσση ζωὴν καὶ κίνησιν εἰς τὸ γεῦμα ὁ Αὐτοκράτωρ λέγει, ὅτι τοῦ κατέβη εἰς τὴν κεφαλήν.

Τὰ ἀστειολογήματα τοῦ συνήθως στρέφονται πρὸς τοὺς ὑπασισταῖς του καὶ γελᾷ ὁ ἴδιος καὶ θορυβωδῶς, καὶ κατόπιν καὶ ὄλοι οἱ προσκεκλημένοι πράττειν τὸ αὐτό.

Τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ὅποιον ὁ αὐτοκράτωρ ἀπειθῆται ὀφείλει ν' ἀπαντήσῃ μετὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀγαπᾷ δὲ πολὺ τὰς πνευματώδεις συνουσίας.

Ἀτυχῶς, συχνότατα ἡ ἀπάντησις εἶνε τὸσον βλακώδης, ὅσον καὶ ἡ ἐρώτησις.

Ὁ αὐτοκράτωρ μολὶς φέρου τὸν καφὲν ἀποσύρεται εἰς τὸ μπιλλιάριον καθεῖται μετὰ κρεμασμένα πόδια, τὰ ὅποια κινεῖ ἀδίκως καὶ ὀμιλεῖ μετὰ τοῦ ὑπασισταῖς του καὶ τοὺς προσκεκλημένους του.

Τότε οἱ ὑπασισταῖς ἀρχίζουν νὰ τοῦ διηγῶνται τὰ φαιδρὰ νέα τῆς ἡμέρας, ὅλας τὰς εἰδήσεις.

παῖδα ἰδίως ἢ κόρην 14—20 ἐτῶν, μεσάζον πρόσωπον καλούμενον, καὶ τὸ ὑποβάλλετε εἰς διαφορῶς πράξεις ἢ ἐρωτήσεις, ἃς προθύμως ἐκτελεῖ καὶ σὰς ὅπαντὰ χωρὶς νὰ ἔχη συναίσθησιν τῶν πράξεών του, οὔτε νὰ γνωρίζῃ τὴν διάλεκτον, εἰς ἣν τὸ ἐρωτᾷτε, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐνθυμεῖται τί ἕκαμε. Τέταρτος τρόπος ὁ καὶ καλεῖτερος εἶναι τῆς ἰδιοχείρου γραφῆς, καθ' ἣν τὸ μεσάζον πρόσωπον κἀθηται πλησίον τραπέζης, λαμβάνει χάρτην καὶ μολυβδοκόνδυλον καὶ ἐνῶ ἵσταται ἀκίνητον καὶ ἀαμέμει, σὰς προσκαλεῖτε τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ἐρωτᾷτε καὶ ἡ χεὶρ του μηχανικῶς κινεῖται καὶ γράφει καὶ εἰς γλώσσας μάλιστα τὰς ὁποίας ἀγνοεῖ, καὶ σὰς ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας χωρὶς τὸ μεσάζον αὐτὸ πρόσωπον νὰ ἔχη γνῶσιν τῶν ἀπαντήσεων. Πέμπτος τρόπος εἶναι τοῦ κυτίου, ἐνῶ θέτετε μολυβδοκόνδυλον καὶ χάρτην καὶ λαμβάνεται ἐπ' αὐτοῦ τὰς ἀπαντήσεις, ἀλλ' εἶναι δύσκολος. Ἐκτος τρόπος ὁ διὰ τῶν βιβλίων καὶ λεξικῶν, ἐν εἰ παραπέμπεσθε διὰ τὰς ἀπαντήσεις καὶ ἄλλοι πολλοί.

— Νὰ δοκιμάσωμεν ἤδη τὸν πρῶτον τρόπον; εἰ εἰ δυνατόν; ἐρωτᾷ ἀμέσως ὁ κ. Βαλῆς.

Καὶ τούτο αὐθαρῆς ἀπεκρότησαν καὶ οἱ ἄλλοι Κύριοι.

— Δὲν εἶναι, τοῖς ἀπάντησα οὔτε ἡ ὦρα κατὰλληλος, οὔτε τράπεζα ὑπάρχει πρόχειρος οὔτε καὶ μεσάζον πρόσωπον.

Ἀφοῦ δὲ εἶπομεν ἐτι πολλὰ καὶ διάφορα περὶ κόσμου καὶ πνευμάτων, ἀπεχαιρέτησα τὰς αὐτῶν ἐξοχώτητας καὶ ἀπῆλθον εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἠτοίμασα τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐκ Μυτιλήνης.

Τὴν μεσημβρίαν ἐπιβιβασθεῖς ἀτμοπλοίου τῆς Ἐταιρείας Παντολέοντο, ἀπῆρμεν περὶ τὴν δευτέραν ὥραν διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἄλλ' ὄφριλε νὰ διέλθῃ καὶ ἐκ Κυθωνίων, Ἀἰθαλῆ νῦν, ἐνθα εἶχε νὰ ἀποβιβάσῃ καὶ παραλάβῃ ἐμπροσθέντα. Ὁ πλοῦς ἀπὸ Μυτιλήνης εἰς Ἀἰθαλῆ εἶναι 2—3 ὥρων, ὠραῖος καὶ ἡσυχῆς ἐν τῷ μέσῳ κόλπῳ καὶ γαληνωτάτης θαλάσσης πάντοτε. Διέρχεσθε δὲ πρὸ λαμπροτάτων θέσεων καὶ τοπίων καὶ τέλος πλησίον τῶν ρωμαντικῶν Μοσχονησίων. Τότε ἐλαττοῦται ἡ ταχύτης τοῦ πλοίου ἐπειδὴ ὁ βυθὸς τῆς θαλάσσης εἶναι μικρὸς καὶ ὀλονὲν προχωρεῖτε εἰς τὸ βάθος τοῦ κόλπου, ὅπου διακρίνετε ἤδη τὸ Ἀἰθαλῆ, ἀλλ' εἶναι τὸσον μικρὸν ἀκόμη καὶ ἡ ὀπτικὴ ἀπάτη σας ἀπελπίζει, ὥστε ἀποκείμενοι νομίζετε, ὅτι ἀκόμη θὰ βραδύνετε, ὅτε τέλος ἡ αἰφνιδικὰ πτώσις τῆς ἀγκύρας σας ἀναθαρρύνει καὶ σπεύδετε πρὸς τὴν ἐξέδραν τοῦ πλοίου.

— Ποιὸς εἶναι γιὰ ἐξω, εὐὸ γροσάκια πάει κ' ἔλα.

(Ἔπεται συνέχεια)

Αι όμιλίες αυτές διά τους Χοεντζόλλερν είνε άπολαυστικά.

Οι συγγραφείς των χρόνων του Φρειδερίκου λέγουν όλοι ότι ο βασιλεύς εκείνος απέφυγε τας συνομιλίας με τας γυναίκας, διότι πρό αυτών, ήτο υποχρεωμένος να συγκρατεί τους λόγους του.

Κατ' τό διάστημα αυτό, ή αυ σράτειρα κάθεται εις μίαν αίθουσαν και πλέκει και κεντά και έτοιμαζει ενδύματα διά τή Άουλα των πτωχών και όρφων.

Συχνότατα όμιλεί περί θρησκευτικών ζητημάτων μετά του αιδάρχου της, του βαρώνου Μίρμπαχ, ή του Κίσεμπέκ, ιδιαιτέρου συμβούλου της, προσώπου τής απολύτου έμπιστοσύνης της, απολαύοντας μερίστης υπολήψεως εν τῷ Β.ρολί ω.

Τί αντίθεσι!

Είς τήν αίθουσαν του μπιλλιάρου άστειολογία και βωμολογία σχεδόν και κανκάν και κακολογία και ύπαινημοί διά τήν κυρίαν ταδε και τή κόρην του δαίνα...

Και εις τήν άλλην αίθουσαν όπου μένει ή αυτοκράτειρα, σερναί όμιλίες και ευγενή θέματα και ύψηλά προς συζήτησιν.

Ο αυτοκράτωρ δέν άρέσκειται εις τους σοβαρούς ανθρώπους.

Αγαπά τους άστειούς.

Όλοι οι άστειοί αυλικό προσκαλούνται να τον συνοδεύσουν εις τή ταξειδιά του εις τήν βόρειον θάλασσαν.

Έντοτε ο αυτοκράτωρ έκτελεί τή ύψηλά αυτού καθήκοντα μετά τινος έλοφρότητος.

— Έπιθυμώ να ένοχλωμαι ολιγώτερον, έλεγε μίαν ήμέραν προς τον κόμητα Έβλεμβουφγ, αιδάρχην του, τήν παραμονήν τής πρωτοχρονιάς, ότε πλέον των εξ χιλιάδων προσώπων έπρόκειτο να περάσουν άπ' έμπρός του.

— Είς τας διαταγάς σας, Μεγαλειότατε, άπήντησεν ο αιδάρχης, θά σας ευχαριστήσω.

Η άπάντησις αυτή έκίνησε τήν περιέργειαν του αυτοκράτορος.

Κατώθωσε να διακόψη τήν μονοτονίαν και τήν πληξίν των παρουσιάσεων.

Έγνώριζε καλώς ότι ή κόμησσα δ' Άρμέ, τής οποίας ή μωμπία ήτο φρικώδης, ήμπορούσε να διασκιδάση τους ήγεμόνας.

Χωρίς να τρηθή ή σιγά των παρουσιάσεων, ο αιδάρχης εισάγει τήν κόμησσαν, τήν οποίαν άφίρει μόνην να προχωρήση προς τον θρόνον.

Η άτυχής κόμησσα έπλησίασε εις τον θρόνον, διήλθε πρό αυτού, δέν έδλεπε τίποτε, και δέν έχαιρέτισε κανένα!

Όλοι οι παριστάμενοι έμειναν κατάπληκτοι.

Άλλ' ο αυτοκράτωρ τής φωνάζει με φωνή δυνατήν :

— Χαίρετε, κυρία!

Αυτοστιγμεί ή κόμησσα, ή όποία τότε εύρίσκειτο πρό ενός παραθύρου, νομίσασα ότι εύρίσκειται άπέναντι του θρόνου, ήρχισε να χαιρετά και να υποκλίνεται πρό του παραθύρου.

Ο αυτοκράτωρ ήρχισε να γελά.

Ένοήσασα ότι άπατάται και ότι κάποιαν άνοσιάν διεπραξε, κατελήρθη υπό τριαύτης συγκινήσεως, ώστε έλιποθύμησεν.

Τήν επαύριον, μεταβάσα εις τή άνάκτορα, όπως ζητήση διά των ύπασπιστριών συγγνώμη από τας Μεγαλειότητάς των έξεπλάγη μαθούσα ότι ο αυτοκράτωρ τήν εκάλε τήν ίδίαν ήμέραν εις γεύμα.

— Ο αυτοκράτωρ θέλει να γελάση μαζί μου, ειπε.

— Κάθε άλλο, άπήντησεν ή κόμησσα Μπρένδερφ, έπιθυμεί άπλώς να σας ευχαριστήση διά τή διασκιδαστικόν έπεισόδιον τή όποιον διεκοψε τήν πληξίν των παρουσιάσεων.

— Σας τή βεβικιώ κ' έγώ, ειπεν ο αιδάρχης, εισερχόμενος ταυτοχρόνως. Και διά να δείξω ποία αισθήματα άξίας και εκτιμήσεως τρέφει προς ύμας ο αυτοκράτωρ, με έπιφορτίσει να κλέσω και τήν κόρην σας.

Και προσέθεσε :

— Όποιος κάμνει τον αυτοκράτορα να διασκεδάση είνε παντοτε αγαπητός.

Ο αυτοκράτωρ είνε τρεμερός έγωιστής.

Τό έγώ του και τίποτε άλλο.

Όλοι του αι πράξεις άπορρέουν εξ έγωισμού ατομικού και οικογενειακού.

Αγαπά τή παιδιά του με έξαιρετικήν στοργήν.

Μίαν ήμέραν έπαρουσίασε τον υιόν του, τον πρίγκηπα Άδαλμπερ εις ηλικίαν 10 έτών, ένώνιον συνταγματός, ειπών :

— Όταν ο υιός μου Άδαλμπερ γείνη ιδιόκός σας, μέγα γεγονός θά σημειωθή εις τήν ιστορίαν του τόπου.

Ο αυτοκράτωρ άν και μεγαλομανής, άν και άγκυρά τας μεγάλας αυλικάς έορτάς και τελετας, έντούτοις τή στενόχωρον του έσωτερικού του άνκατόρου του δέν επιτρέπει να πακηγυρίση όπω, αυτός θέλει τας έπισήμους ήμέρας.

Λυπείται και στενοχωρείται όστι δέν είνε τόσοσιν πλούσιος, ώστε να δύναται να κατασκευάση νέας μεγάλας και εύρειας αίθουσας.

Ότω, παρ' όλην αυτού τήν έπιθυμίαν, δέν έπιθυμεί και να παρίδη ή να καταργήση τας μεγάλας έορτάς του χειμώσος και να μειώση τήν λάμπριν αυτών και τή μεγαλειόν, διότι αι αυλική τελεταί είνε υποχρέωσις προς τή Έθνος, τας οποίας όφείλει να σέβεται ο αυτοκράτωρ και να έκτελή. έκτός εάν ένσκήψουν έθνικαί συμφοράί και πέθη μεγάλα.

(Έπειτα συνέχεια)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Τό κενόν και ή άτμοσφαιρική πίεσις.

Πολύ περίεργα και πολλά είνε τή πειράματα τή γινόμενα διά του άτμοσφαιρικού άέρος. Ούτος πανταχού δέον να ύπάρχη και όπου εκλείπει, περίεργα φαινόμενα παρουσιάζονται.

Θ' αναφέρωμεν πολλά τοιαύτα. Ήδη περιοριζόμεθα εις τή πρώτον. Λάβετε πινάκιον εν τῷ όποιω χύνετε ύδωρ και έπ' αυτού τοποθετείτε τεμάχιον φελλού, έφ' ου θέτετε χάρτην, εν άνάπτετε. Άμέσως δέ τότε διά ποτηρίου καλύπτετε τόν φελλόν. Τί δέ θά γίνη τότε;

Τό ύδωρ άνέρχεται έντός του ποτηρίου, διότι τή πύρ εκάουσε τόν έντός του ποτηρίου άέρα, ότε παρήλθη κενόν, έντός αυτού φυσικώς δέ τότε τή ύδωρ άνήλθεν, να πληρώση τή κενόν.

Τούτο όφείλεται εις τήν πίεσιν του έξωτερικού άτμοσφαιρικού άέρος, όστις πάντοτε τείνει να πληρώση τή σχηματιζόμενον κενόν εν παντί τόπω και θέσει.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Θεραπεία τριχορροίας.

Λαμβάνετε τή φύλλα θάμνου τινος κοινώς όνομαζόμενου ά ε τ ω ν υ χ ο ν, ου τή φύλλα έχουσι σχήμα μικρόν και έπιμήκες, και τή άφίνετε έντός έλαιου επί τινας ήμέρας, ώστε τή έλαιον να χρωματισθή πράσινον. Είτα τή διηθείτε και φυλάσσετε.

Η χρῆσις αυτού είνε άπλοούστατη. Τρίβετε τή τριχορροούν μέρος διά των δακτύλων, ώστε να έρεθισθή και εξακολουθήτε κατόπιν τρίβοντες διά του έλαιου τούτου. Έπαναλαμβάνετε τούτο εις ή και τρίς και μετά τινας ήμέρας άρχονται φυόμεναι αι τριχες.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Έξολούθρευσις έπιθλαδών ζωαρίων.

Οι ποντικοί, οι μύρμηκες και προπάντων αι κατσαρίδες, είνε ο έφιάλτης των οικοκυρών. Και άλλοτε έγράψαμεν διαφόρους συνταγάς προς καταστροφήν αυτών, αλλά έπιτυχόντες και άλλας νεωτέρας και συντελεστικώτερας, τας δημοσιεύομεν.

Έν πρώτοις συνιστώμεν μεγάλην προσογήν, καθόσον πολλά των κάτωθι φαρμάκων είνε δηλητηριώδη.

— Ρίψατε εις τή μέρη όπουθεν έξέρχονται, μίγμα βόρακος, έντομοκτόνου κόνεως και έρυθρού πιπέρεως.

— Η θέσατε πολτόν άποτελούμενον εξ ίσων μερών άλεύρου, ποντικοφαρμάκου και σακχάρους ή καλλίτερον βουτύρου.

— Η θέσατε πολτόν εξ ίσων μερών ριζής άγγελικής και άλεύρου.

Στείλωσις μαρμάρων.

Έάν θέλετε να καθαρίσητε τή μάρμαρα των νιπτήρων σας, των κομμών κ.τ.λ. λάβετε 2 μέρη άνθρακικού νατρίου, εν μέρος κόνεως έλαφρόπετρας και εν μέρος κόνεως ασβέστου, αναμιξάτε τα και κοσκινίσατε. Είτα θέσατε όλίγον ύδωρ και διά του πολτού τούτου τρίψατε τή μάρμαρά σας και κατόπιν διά παχείας σαπωνάδας.

Ότω τή μάρμαρα θά κατατῶσιν, ου μόνον καθαρά αλλά και στιλπνά.

Καθαρισμός ταπήτων.

Και αυτοί οι καινουργείς άκόμη τάπητες εκ του καιρού και τής χρήσεως, χάνουσι τήν ζωηρότητα του χρωματισμού των. Έάν λοιπόν κοπιήσητε όλίγον, ο τάπης σας θά επανακτήση τή χρώμα του και θά καταστή πάλιν καινουργής.

Προς τούτο έντός κάδου ύδατος ρίψατε όλίγην άμμωνίαν, είτα βυθίσατε εν αυτώ ψήκτραν μαλακήν πλήρη σαπωνάδας και κατόπιν τρίψατε διά ταύτης τόν τάπητα.

Συντήρησις των κεκομμένων άνθίων.

Διά να συντηρήσιν οι άνθοπωλάι φρεσκότατα τή άπ' έσπέρας κεκομμένα άνθη, δέον να κόπτωσι ταύτα όταν ή θερμοκρασία του θερμοκηπίου είνε έλάχιστα ύψωμένη και να θέσωσιν τή στελέχη των έντός κάδου ύδατος και τόν κάδον εις σκοτεινόν και ψυχρόν δωμάτιον, ει δυνατόν υπόγειον.

Κατασκευή κοινής μελάνης εις μελάνην κόπιας.

Προς τούτο προσθέσατε εις 500 γραμ. μελάνης 10 γραμ. γύμκας και 5 γραμ. σακχάρους glucose (Σταφυλοσακχάρου, όπερ μεταχειρίζονται οι σακχαροπλάσταί). Έάν δέν εύρίσκατε τοιαύτην, θέσατε κοινήν και 5 γραμ. γλυκερίνης.

ΝΑΥΑΓΙΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

(Εκ τού σημειωματαρίου μου)

Ήτον εὐμορφή βραδεία, ἀπὸ ἐκεῖνες, ποῦ ἂν ἔλειπε τὸ κρῦο, θὰ ἔλεγες πῶς βρῖσκεσαι στὴ μέση τοῦ καλοκαιριοῦ. Ὁ σύντροφός μου, ποῦ γνωριστήκαμε στὸ ταξίδι, ὁ Σπύρος, ἕνας διασκεδάστικώτατος Ἑπτανήσιος καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς στὴν Πόλι, καὶ ἐγὼ, βαρεθήκαμε πλέον νὰ καθοῦμαστε στὴ γέφυρα, ὄχι τόσο γιατί κρυώναμε ἢ νυστάζαμε, ὅσο γιατί τὸ ποῦσι ἦταν τόσο παχὺ καὶ ἀδιαπέραστο, ποῦ δὲν βλέπαμε τὸ δάκτυλό μας, ποῦ λέει ὁ λόγος.

Εἶχαμε ἀφήσει πρὸ πέντε ὥρες τὰ Δαρδανέλια, καὶ ἀρμενίζαμε γιὰ τὸ Θρακικὸ Βόσπορο, μὰ ὁ Θεὸς νὰ τὸ κἀνὴ ἀρμένισμα αὐτὸ ποῦ κάναμε, γιατί ἡ βάρδια, ποῦ φύλαγαν στὴν πλώρη καὶ στὸ πριμὸ κατάρτι γιὰ νὰ βλέπουν μὴν ἐρχεται κανένα μπάρκο κατ' ἀπάνω μας καὶ τρακάρωμαι, δὲν ξεχωρίζανε τίποτα γύρω τους, ἀπὸ τὴν καταχνιά, καὶ γι' αὐτὸ τὸ βαπόρι ἔκανε μόνο ἕνα μίλι τὴν ὥρα, σλόου, καὶ κάθε τόσο σταματοῦσε καὶ ἀρχίζε τὸ σφύριγμα καὶ τὴν καμπάνα.

— Μωρὲ αὐτοὶ κάτω ἐτοιμάζονται, μάτια μου, νὰ δοκιμάσουν τὴν τύχη τους, εἶπεν ὁ Σπύρος, βλέποντας στὴν πρώτη θέσι ἀπὸ τὸ σπιράλιο.

— Γιατί ὄχι; Πρωτοχρονιά δὲν εἶναι; τοῦ εἶπα.

— Τότε λοιπόν, τζόγια μου, πᾶμε καὶ μεῖς ντελόγκου νὰ τοὺς ψάλλουμε τὰ κάλλαντα.

— Καλλήτερα νὰ πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε, νὰ μὴ μπλεξώμε στὰ χαρτιά καὶ χάσωμε.

— Μὰ εἶσαι στὰ σέστα σου, γυνέ μου; Νὰ παίξεις μὲ τοὺς παπάδες καὶ νὰ χάσης; Θάναι μισράκολο πᾶμε.

Κατεθήκαμε. Οἱ μισοὶ ἐπιβάτες εἶχανε τριγυρισμένο τὸ τραπέζι καὶ ἐτοιμάζανε τὰ λεπτά τους, ὅσο νὰ τοὺς φέρῃ ὁ καμαρώτος τὰ χαρτιά. Οἱ ἄλλοι ἦταν ἕνα γύρω γαλλαρία, ὄχι γιατί δὲν ἠθελαν νὰ καθίσουν καὶ οὔτε νὰ παίξουν, παρὰ μόνον νὰ βλέπουν. Καὶ αὐτοὶ ἦταν γυναῖκες καὶ παπάδες, γιατί εἶχανε μπαρκάρει ἀπὸ τὴν Πόλι 65 Ἰεραπόστολοι, Ἀμερικάνοι οἱ περισσότεροι, ποῦ ἤρχοντο μέσα ἀπὸ τὴν Κίνα καὶ τὴν Ἀρμενία.

Ὁ καμαρώτος ἔφερε ἕνα πανεράκι μὲ πολλὰς τράπουλες χαρτιᾶ, ἐτοιμα γιὰ Λανσκενέ, καὶ ἔδωσε καὶ χωριστὰ μιὰ τράπουλα γιὰ νὰ βίξουν τὸ Ρήγα, ἀπὸ ποιὸν θ' ἀρχίσῃ τὸ παιχνίδι.

— Νὰ τὰ ποῦμε ἀφεντάδες; ἐφώναζεν ἑξαφνα ἀπὸ τὴν πόρτα ὁ Σπύρος δυνατὰ.

— Πῆτέ τα! Πῆτέ τα! ἐφώναζαν ὄλοι ξεκαρδισμένοι στὰ γέλοια.

Ὁ Σπύρος ἀρχισε νὰ λήθῃ μὲ τὰ σωστά του τὸν Ἄη Βασίλη, μὲ γλυκειὰ φωνὴ βαρυτονάλε, σὰν τέλειος ἑπτανήσιος καντακῶρος ποῦ ἦτανε. Ἐγὼ βοηθοῦσα.

— Μπράβο! Μπράβο δάσκαλε! Καὶ τοῦ χρόνου! Βοήθειά μας ὁ Ἅγιος Βασίλης! φωνάζανε δυὸ τρεῖς καπεταναῖοι Ἕλληνες, ποῦ καθούτανε καὶ αὐτοὶ στὸ τραπέζι.

— Τὸ πιάτο τώρα, εἶπα κ' ἐγὼ, καὶ μ' ἕνα τασάκι τῶν τσιγάρων ἔφερα γύρω ὄλους.

Ἐσύναξα καμμιά εἰκοσαριὰ φράγκα, σὲ τουρλοῦ τουρλοῦ μονέδες καὶ τὰ ἔδωσα τοῦ συντρόφου μου.

— Αὐτὰ δὲν φθάνουν, ὄχι γιὰ σαμπάνια, μὰ μένο οὔτε γιὰ Ἁγιομαυρίτικο, ποῦ ἔχει τρία ὄβολα ἢ λίτρα, εἶπεν αὐτὸς, ἀφοῦ τὰ μέτρησε. Ἄς ἦναι! θὰ βροῦμε κάποιους πόβερους τῆς κουβέρτας ποῦ νὰ τᾶχουνε ἀνάγκη. Τόπο τώρα νὰ δοκιμάσω κ' ἐγὼ τὴν μίζερη τὴν τύχη μου.

— Μὲ τὰ δικά μας τὰ γρόσια; τὸν ρωτήσανε, σὰν τὸν εἶδανε νὰ μορφοθρονιαστῇ.

— Μὲ δικά μου, πέρ ντίο, μὲ δικά μου, εἶπε βγάζοντας τὸ πορτοφόλι του.

— Ὡς τόσο ἐγὼ πάγω νὰ κοιμηθῶ, εἶπα χαιρετῶν καὶ εὐχόμενος «Χρόνια πολλὰ» εἰς τοὺς συνταξιδιώτες μου.

— Καὶ πῶς, γυνέ μου, δὲν θὰ δοκιμάσης ἐσὺ τὴν τύχη σου;

— Ζυλίζομαι ἐδῶ κάτω. Θὰ σᾶς ἀκούω ξεπλωμένους.

Καὶ ἀληθινὰ τοὺς ἄκουα πολλὴν ὥρα ἀπὸ τὴν κουκέττα τῆς καμπίνας μου, σὰν ἔξπλωσα. Μαζὺ μ' αὐτοὺς ὅμως, μαζὶ μὲ τὰ πειρακτικὰ λόγια ἐκείνων ποῦ κέρδιζαν, καὶ τ' ἀθεματίσματα ἐκείνων ποῦ χάνανε, ἄκουα καὶ τὰ σφυρίγματα καὶ τὴν καμπάνα τοῦ βαποριοῦ. Στὸ τέλος ὅμως μὲ πῆρε ὁ ὕπνος, χωρὶς νὰ νοιώσω τοὺς ἄλλους οὔτε ἦλθανε στὴς κουκέττες τους.

Οὐτ' ἐγὼ δὲν ξεύρω πόση ὥρα κοιμώμουνα, ὅποταν, ἐνῶ ἔβλεπα ἕνα δειρὸ ζωηρότατο, πῶς σὰν νᾶμαστε σὲ μιὰ ἐκκλησιᾶ, καὶ ἕνας ἀνεβασμένος ἀπάνω στὸ καμπαναριὸ κτυποῦσε τὴν καμπάνα, καὶ μεῖς τοῦ φωνάζαμε καὶ τοῦ σφυρίνα πάψη, καὶ αὐτὸς δὲν ἄκουε, παρὰ ὄλο ἕνα ἐκαμπάνιζε, καὶ μεῖς ὄλο ἕνα σφυρίζαμε, ζυπνῶ ἄξαφνα ἀπὸ ἕνα δαιμονισμένο:

— Γκούρρη! ἕνα δυνατὸ κρότο, μ' ἕνα φοβερὸ καὶ τρομερὸ τράνταγμα, σὰν νὰ χαλοῦσε ὁ κόσμος, σὰν νὰ ἔσπασε τὸ βαπόρι, ἢ σὰν νὰ βούλιαζε, γιατί σταμάτησε.

— Παναγία μου! φωνάζει ὁ ἕνας ἀπὸ δῶ!

— Χριστέ μου! Ἄλλος ἀπὸ καῖ.

— Χτυπήσαμε σὲ ξέρα! Πιτιγούμαστε! Τρίτος.

— Τρακάρουμε μὲ κάποιο καράβι, εἶπε ἕνας

καπετάνιος τρέχοντας ν' ἀνέβῃ στὴν κουβέρτα.

Ἐγὼ, ἄρπαξα ἀπὸ χάμω καὶ φόρεσα μὲ δυσκολία δύο παπούτσια, καὶ πέρνοντας τὸ ἐπάνωφόρι μου στὸ χέρι, ἐπετάχθηκα στὴν κουβέρτα ξεσκουφωτός, τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ φίλος μου Καθηγητὴς, ποῦ εἶχε γδυθῇ, ὅπως στὸ σπῆτι τοῦ ἐφοροῦσε ὅτι πρόφθενε, καὶ μοῦ φώναζε.

— Στάσου, μωρὲ γυνέ μου, νὰ γλυτώσω κ' ἐγὼ!

Ἄμα ἀνέβηκα τὸ κατάστρωμα, ἐπρόφθασα καὶ εἶδα δύο λατίνια μεγάλα μὲ ἀνοικτὰ τὰ πανιὰ, καὶ ἐβούλιαζαν τελευταῖα στὸ πλευρὸ μας, ἐνῶ κοσμοχλασιὰ ἀπὸ ξεφονητὰ καὶ κλάμματα ἀκουγότανε ἀπὸ παντοῦ.

Οἱ ναῦτες καὶ οἱ ἐπιβάτες τοῦ βαποριοῦ τρέχανε ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ μεγάλη ἀνησυχία καὶ ἀταξία καὶ φωνές, ἐν ᾧ ἀπὸ τὴ θάλασσα πάλιν ἀκούαμε φωνές ἀνθρώπων ποῦ κινδύνευαν καὶ ζητούσαν βοήθεια, καὶ ἕνα ἀδιάσκοπο, ἕνα ἀτελείωτο μπέ, μπέ, καὶ μῶ, μῶ, ἀρνιῶν καὶ θωδιῶν, μὲ τὰ ὅποια ἦτανε φορτ μὲνῆ ἢ θρικτσέρα ποῦ βουλιάζαμε.

Ἀκούοντας τῆς φωνῆς ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ βλέποντας τὸ βαπόρι σιγὰ, σιγὰ νὰ βγαρῇ ἐμπρός, ἐζητήσαμε ὄλοι ὅσοι εἴμασταν στὴν γέφυρα τὸν καπετάνιο, γιὰ νὰ τοῦ ποῦμε νὰ σταθῇ νὰ πάρῃ τοὺς ναυαγημένους. Μὰ οὔτε καπετάνιο, οὔτε ἀξιωματικούς βλέπαμε. Ὅλοι ἦτανε κατεβασμένοι μὲ τοὺς μηχανικούς διὰ νὰ ἐξετάσουνε τὴν κατάστασι τοῦ βαποριοῦ στὰ βρεχάμενα, μὴν τυχόν πάθαμε καὶ μεῖς καὶ κινδυνεύουμε. Ἐβρνε καλλήτερα τὴ δουλειὰ τους αὐτοὶ, ἀπὸ μᾶς τοὺς ἀνόητους, ποῦ ἡ καλὴ μας γνώμη γιὰ κείνους ποῦ κινδυνεύανε, μᾶς ἔκταναν νὰ ξεχάσωμε τὸν ἑαυτὸ μας πῶς μπορούσε νὰ πάθαμε καὶ μεῖς καὶ νὰ κινδυνεύαμε κατὰ μεσοῦς στὸ πέλαγος.

Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι ποῦ χαθήκανε καὶ οἱ φίλοι μας οἱ Ἕλληνες καπεταναῖοι καὶ δὲν τοὺς βρῖσκαμε, οὔτε νὰ μᾶς ποῦνε τί τρέχει, οὔτε νὰ μᾶς συμβουλεύσουνε καὶ μᾶς παρηγορήσουν.

Τρέχαμε λοιπόν ἀπὸ τὴν πρύμη στὴν πλώρη ὄλοι μαζεμμένοι, λὲς καὶ κάναμε διαδήλωσι, γυρεύοντας τὸν καπετάνιο καὶ τὸ Δεύτερο καὶ Τρίτο γιὰ νὰ τοὺς ποῦμε νὰ στραφούμε νὰ γλυτώσωμε τοὺς ναυαγημένους. Ἐκεῖ ἀπὸ μιὰ τρύπα, νὰ ποῦμε τῆς πλώρης, ξετρεπώνουμε ἕνας ἕνας οἱ φίλοι μας οἱ Ἕλληνες καπεταναῖοι πρῶτοι, καὶ κατόπι τοὺς οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ μηχανικοῦ βαποριοῦ. Ἄμα τοὺς εἶδαμε τοὺς ζώσαμε μὲ ἀλλαλαχμό.

— Ἦσυχάσατε, μᾶς εἶπον. Σαλθάρουμε. Τίποτα στὰ βρεχάμενα, οὔτε δάκρυο νερὸ δὲν καλάρουμε. Μόνον ἡ μάσχα τοῦ βαποριοῦ ἔπαθε καὶ τὰ καπόνια, καὶ μᾶς πῆρε τὴν πάσσαρα τὸ ἄλμπουρο τῆς μπρατσέρας.

— Μὰ ἀφοῦ ἐμεῖς δὲν κινδυνεύουμε, εἶπεν ὁ

καθηγητὴς, τότε γιατί ἀφήκαμε ἐκεῖνοι τῆ πόβερει νὰ πνιγοῦνε;

— Ἀγάλια, ἀγάλια, εἶπεν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς καπεταναῖους. Νὰ ὁ Πρῶτος ἀνέβηκε στὴ γέφυρα. Τώρα θὰ ποδίσουμε.

Δὲν πιστέψαμε ὅμως, μόνον τρέξαμε ὄλοι στὴ γέφυρα μὲ τὲς φωνές νὰ τοῦ ποῦμε νὰ στραφῇ. Ὁ καθηγητὴς ἔβαλε εἰς ἐνέργεια τὰ Γαλλικά του.

— Allez vous coucher, Messieurs! Va! μᾶς ἐφώναζεν σὰν δάσκαλος ὁ καπετάνιος, ἐξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμὸ του, καὶ γιὰ τὴν στραβάδα του, ποῦ βούλιαξε τὴ φτωχεῖα τὴ βρατσέρα καὶ γιὰ τὴν ἐπανάστασι μας.

— Τόσο, τόσο δὲν ἡσυχάσαμε γιατί φοβηθήκαμε τὸν ἀγριεμὸ του, ὅσο γιατί καταλάβαμε πῶς τὸ βαπόρι πόδισε. Τὸ φεγγάρι ποῦ εἶχε βγῆ πρὸ δύο ὥρες καὶ ἔλαμπε ὡς τὰ τώρα στὰ ἀριστερά μας, λίγο, λίγο βρέθηκε στὴν πλώρη μας καὶ κατόπι στὰ δεξιά.

Τὴν αὐτὴ στιγμὴ, μὲ γληγοράδα ἀστραπῆς, οἱ ναῦτες ρίξανε τὲς δύο βάρκες ἀρματωμένες ἀπὸ τὰ καπόνια στὴ θάλασσα, καὶ ἄλλοι ναῦτες μὲ τὲς ναυτικές τους νόζικες κόψανε καὶ τοὺς ρίξανε μέσα τὲς κουλοῦρες, τὰ σωσίδια. Ἡ βάρκες φύγανε σὰν φεῖδια γιὰ τὸ μέρος τοῦ ναυαγίου.

Τὸ βαπόρι, ἀφ' οὗ ἐπροχώρησε λίγο, ἔκανε τόπο, γιατί ἦτανε φόβος νὰ πέσῃ ἀπάνω στους ναυαγημένους καὶ νὰ τοὺς κομματιάσῃ μὲ τὸν ἑλικὸ του.

Ὅλα αὐτὰ γινῆκανε τόσο γλήγορα καὶ τακτικά, ποῦ οἱ Ἕλληνες καπεταναῖοι, ποῦ ὡς τώρα μὲ ἀνησυχία βλέπανε τὲς ἐτοιμασίες καὶ τὸ δρόμο τοῦ βαποριοῦ φωνάζαμε.

— Μωρὸ μανούβρα! ὕστερα ἀπὸ τέτοια πιδεξιωσύνη εἶναι ἠθῆμα ἢ στραβομάρα τους ἡ πρώτη.

— Καὶ ἂν πέσανε αὐτοὶ ἐπάνω μας ἡρώτησα.

— Πῶς ξεχωρίζει ὁ στερναῖος ἀπὸ τὸ γεμιστῆ, ἀπήντησε, χωρὶς νὰ καταδεχθῇ νὰ μὲ κυτάξῃ. Μὲ τέτοια κάλμα μπουνάτσα, παιδί μου, ποτὲ δὲν εἶναι φταῖχτες τὰ πανιά, γιατί δὲν ἀκούνε τιμόνι, ὅποιος ἔχει τὸν ἀτμὸ, ἐκεῖνος θὰ βαρδάρῃ.

— Νὰ, νὰ, ἐρχεται ἡ σακρυπαθία, εἶπεν ὁ ἄλλος Ἕλληνας καπετάνιος ποῦ εἶχε, ὅπως ὄλοι μας, τὸ μάτι στὸ ναύαγιον. Ξεχωρίζω μέσα καμπόσους. Κάποιους θάσωσε.

Ἡ βάρκα ἦλθε κοντὰ, καὶ ἀπὸ τὴ σκάλα τοῦ βαποριοῦ εἰς ναῦτες ποῦ κατεβήκανε μὲ βία, ἀρπάξανε μέσα ἀπὸ τὴ βάρκα ἕνα γέρο ἀψηλὸν καὶ τρία παιδιὰ, τοὺς σηκῶνανε στὰ χέρια κνὶ τοὺς ἀνεβάσανε στὸ βαπόρι.

Ὅλοι τρέξαμε νὰ δοῦμε τοὺς ναυαγημένους μὲ συγκλίησι, μὰ δὲν προφθάσαμε, γιατί τοὺς κατέβασαν ὄλοῖσι οἱ ναῦτες στὴ μηχανή.

— Πού τους πάνε; ρωτήσαμε με ανησυχία.
— Είναι βρεμμένοι και παγωμένοι, μās εξηγήσανε οι Έλληνες καπετάνιοι, και τους πάνε κάτω στους φούρνους να συνεφέρουνε. Μά δεν τους βρήκανε δλου.

— Πώς τὸ ξέρετε;

— Φιλοσοφία θέλει; Ἡ μιὰ βάρκα ἔμεινε ἐκεῖ, και θὰ ἔφυγε και ἡ ἄλλη και ἐτοιμάζουσε και τρίτη.

— Ἀλήθεια! Μά μπορεί να πάνε για τὰ ἀρνιά, εἶπε κάποιος.

— Ἐνα βαπόρι σὰν αὐτὸ δεν θὰ χάσει τὴν ὥρα του για να ψαρεύη ἀρνιά, ἀπήντησεν ὁ ἴδιος καπετάνιος.

Μετὰ μιὰς ὥρας ἀνησυχία, καρδιοκτύπι, ἀμφιθέλλες, στενοχώρια και παρκάλια για να βρεθοῦν και σωθοῦν ὅλοι οἱ ναυγημένοι, ἢ τρεῖς βάρκες τοῦ βαποριοῦ φανήκανε να ἔρχονται πίσω. Ὅλοι τρέξαμε στή σκάλα να δοῦμε τους ἄλλους ναυαγημένους. Ἀλλοίμονο! Οὔτε πλησίαν στή σκάλα, γιατί δεν ἤβρανε κανένα ἄλλο. Μόνο ἡ μιὰ ἀπὸ τὲς τρεῖς ἀκοστάρισε και ἀνέβηκε ὁ Δεύτερος; καὶ ὁ Γιατρός τοῦ βαποριοῦ, πού εἶχαν πάει μαζί, και ἔπειτα ἐπῆγε και αὐτὴ στή θέσι της, και ἀφοῦ τους κρεμάσανε τους παλάγκους, ἀπὸ τους ὁποῖους σὰν γάτες ἐγάντζωσαν οἱ ναῦτες στὸ βαπόρι, κατόπι τὲς καπονιάρκαμε.

Δεν πέρασε πολλὴ ὥρα και τὸ βαπορι ἔστρεψε πάλι και ἐξακολούθησε τὸ ταξιδι του. Τὸ καταλάβαμε ἀπὸ τὸ φεγγάρι πού ἦλθε πάλι ἀριστερά μας.

Ἐίχαμε μαζευθῆ ὅλοι ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ σπιράλιο τῆς μηχανῆς, ἀπὸ περιέργεια, για να δοῦμε κάτω στους φούρνους τους ναυαγημένους, και να μάθουμε ἂν ζοῦνε ὅλοι, καθὼς και τὸν τρόπο πού γεινε τὸ ναυάγιο, ὅπταν ἀξάρνου ἀκοῦμε κάτω φωνές και καυγάδες, και ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα εἶδαμε να πεταχθῆ ἐπάνω βιαστικός ἕνας γέρος ψηλὸς με τρία παιδιὰ, τὸ μικρότερο 15 και τὸ μεγάλο 20 χρόνων, ντυμένοι ὅλοι σὰν Γάλλοι ναῦτες, βλασφημώντας και ὑβρίζοντας ἀρβανίτικα.

— Τὶ τρέχει; Τὶ συμβαίνει; ἤρώτησεν ὅλοι, ἀφ' οὗ καταλάβαμε πὼς εἶναι οἱ ναυαγημένοι πού σωθῆκανε, και τους ἐφόρεσαν ρουχα τῶν ναυτῶν τοῦ βαποριοῦ, γιατί τὰ δικά τους ἦταν βρεγμένα.

— Τεταίτε, ἐφώναξεν ὁ γέρος με θυμό. Να σου πῶζουνε τὸ παιδι σου, να χάσει τὸ ἔχει σου, να χάσει ὅ,τι καζάντησε ὕστερα ἀπὸ πενήντα χρόνων θαλασσόπνιγμα, και να σουρχωνται οἱ στεριανοὶ καπετάνιοι τῶν βαποριῶν να σου κάνουν τὸ γεμιστῆ. Ἀμῆ, καλότυχε, για καπετάνιοι εἰσαστε σεῖ, εἶπε με τὸ χέρι ἀπλωμένο κατὰ τὴ γέφυρα, ἢ για μουτσοῖ. Ἀκοῦς ἐκεῖ. Μοῦ κτυποῦσαν, λέει, τὴν καμπάνα λέει, και

μοῦ σφυρίζανε λέει, για να φύγω. Βάρδα να περάσει τὸ βοῦδι! Δεν εἶχε ἄλλο πῆλαγος! Σώθηκε βλέπεις ὁ γκαλὸς; να περάσει και ἔπρεπε να πεπάσει ἀπὸ πάνω μας.

— Μά ποῖς σου τὰ εἶπε αὐτὰ; ρωτήσαμε.

— Ποῖς να μοῦ τὰ πῆ; Ὁ κύρ Κομαντάτες με τὸν ἀραγουμάνο του, πού ἤρθε κατὰ κάτω να μοῦ ποῦνε πὼς θὰ κάνουνε τὸ ραπόρτο τους και πὼς θὰ γράψουνε στὸ ἡμερολογιό τους τὸ ναυάγιο. Ἀκοῦσε, λέει, τὴν σφυρίκτρα και τὴν καμπάνα και δεν ὁρτσάριζα, λέει γιατί κοιμούμαστε. Πὼς να ὁρτσάρουμε με μπουνάτσα, και με τὸ καραντι πού με βιστοῦσε και τὰ πανιά μου πέζανε; Αὐτοὶ πού εἶχαν τὸν ἀτμό και τὸ τιμόνι στὸ χέρι τους, με ὅλα τὰ σινιάλα πού τους ἔκανα με τὰ φανόρια, με ὅλες τὲς φωνές ἐμένα και τῶν παιδιῶν, ἤρθε σὰν στραβοὶ και μās τρακάρανε, και μοῦ πνίζανε και τὸ παιδι και τους ἀνθρώπους. Και τὴν λέει πὼς κοιμούμαστε. Να γεμιστῆδες! Ὅρσε! Πιθηκούτιδες!

— Πόσοι χαθῆκανε, καπετάνιο; τὸν ρωτήσαμε.

— Ὁ μεγάλος μου ὁ γιοῖς, ὁ καυμένος ὁ Γκαλκας μου, και ἕνας ναύτης και ὁ ζωέμπορος πού εἶχε τὰ βώδια και τὰ ἀρνιά. Τρεῖς νομάτοι!

— Μά εἰμφορεῖ και να μὴν πνιγῆκανε, εἶπαμε. Ἐπρεπε να μείνουν ἀκόμα να ψάξουν να τους βροῦν.

— Ἀνωφέλευτα, εἶπεν ὁ γέρος με δακρυσμένα μάτια. Τους δυὸ τους πῆρε τὸ βαπόρι και ἡ ἀπερροῦσα ἀπὸ κάτω και τους ἐπνιξε. Ὁ ζωέμπορος κοιμώτανε μέσα στὸ καμαρι ζαλισμένος, σὰν στερηνός. Πάει!.....

— Μά δεν εἶσαι βέβαιος, ἐπιμέναμε.

— Πὼς δεν εἶμαι βέβαιος, εἶπε με πεποίθησι ὁ γέρος. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἤβρα τὰ τρία παιδιὰ ἐδῶ και τὰ σιγουράρισα σὲ ἕνα ταμπούκι πού ἐπλεκε. Τ' ἄφησα ἔπειτα και βούτιζα και ξαναβούτιζα ἕνα γύρω, και τους γύρευα ὅσο νάρθουν ἢ βάρκες. Ἀνωφέλευτα, ψάξανε ὕστερα και ἡ βάρκες παντοῦ.

Τίποτα. Ὅλα χαμένα. Ὁ Θεὸς να συχωρήσει τὴ ψυχὴ τους.

Ἐνα πολύτιμο δάκρυ, δάκρυ πατρικό, ἀπὸ τῆς καρδιᾶς τὰ βάρθη βγαλμένο, ἐκύλισε ἀπὸ τὰ μάτια του. Τὰ τρία του παιδιὰ ἐκλασαν, χωρὶς να βγάζουν μιλιὰ.

— Ἦτον ὁ μικρότερός σου ὁ γιοῖς;

— Ἦταν ὁ μεγάλος μου, ὁ Γκαλκας μου, πού του εἶχε ἡ κοῦμένη ἢ μάννα του ἐτοιμη τὴν ὕψη με τὰ προικιά της. Και μās ἀλικόντιζε. «Μὴ φύγης, Βασίλη μου, μούλεγε πρὶν βαφτιστοῦνε τὰ νερά». Μά ἡ ἔρημη ἢ φτώχεια. Ἦβρα καλὸ ναῦλο! Καῦμένη μάννα! Και οὔτε τὸ κουράρι του δεν ἔχω να στὸ φέρω να τὸ θάψῃ; και να τὸ μαιρολογῆσης για παρηγοριά.

Ἐπῆγε ν' ἀθαρῆρη στὸ βοπόρη, ἀφ' οὗ εἶμαστε διπλωρωμένοι, και μās ἔκοψε σὲ δυὸ, και αὐτὸν μαζί με τὸ γέρο ναῦτη μου.

Ἄχ! Γκαλκα μου! Λιοντάρι μου! Δελφίνοι μου!

— Ὑπομονή, καπετάνιο, πού εἶπαμε κλαίοντας μαζί του ὅλοι μας.

Ἐίχε ξημερώσει και ὅλοι οἱ ἐπιβάτες ἦτανε μαζεμμένοι ἀπὸ πάνω ἀπὸ τους ναυαγημένους, και κλαίγαμε ὅλοι σὰν μικρὰ παιδιὰ. Οἱ Ἱεραπόστολοι ὅλοι ἂν και δεν καταλαβαίνανε κουκουτσοῖ ἀπὸ τὰ λόγια του, ὅμως κλαίγαμε και αὐτοὶ σὰν μικρὰ παιδιὰ.

Μὴ κάνεις ἔτσι, γέρο του εἶπε ἕνας καπετάνιος. Τὴ βρατσέρα σου θὰ τὴν πληρωθῆς. Ἐμεῖς θὰ σου κάμουμε τὸ ραπόρτο σου σὰν βγοῦμε; θὰ μαρτυρήσουμε ὅλοι τὸ δικη σου, σὰν θαλασσοῖ. Ὅσο για τὸ παιδι, ἐμεῖς πού παλεύουμε με τὴ θαλάσσα πρέπει να περιμένουμε τὸ θάνατο πᾶσα στιγμή.

— Και πού να τὰ βγάλω πέρα με ἕνα τέτοιο ντελίνι, με τέτοια τρικουβερτη κομπανία; Τὸ μεγάλο ψάρι, τρώει τὸ μικρὸ πάντα...

Ἀξάρνα ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς γέφυρας ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ καθηγητῆ τοῦ Σπύρου πού ρητόρευε Ἑλληνικά και κατόπι Γαλλικά για τῆς Ἱεραπόστολοι.

— Ἀφεντάδες! εἶπε Ἐνα ψυχικό για να κάνη Ἀη Βασίλη αὐτὸς ὁ χθεσινὸς καραβοκέρης, και τωρινὸς ζήτουλας, αὐτὸς ὁ χθεσινὸς εὐτυχισμένος γονιὸς τεσσάρων παιδιῶν και σήμερα τριῶν, αὐτὸς ὁ χθεσινὸς περιφανὸς θαλασσομάχος τῆς Ὑδρας, πού τώρα φορεῖ ξένα ρουχα. Ἐκεῖνα πού θὰ ζωδιάζουμε στή στερεὴ για τὸν Ἀη Βασίλη, ἂ τὰ δώσωμεν στὸν Καπετάν Βασίλη να ζῆση με τὴν φανελιά του, ὅσο να βρῆ τὸ δικη του, και ὁ Χριστὸς μας και ὁ Ἀη Βασίλης, ἂς βοηθήσουνε και μās και αὐτὸν.

— Μπραβο, δάσκαλε, φωνάζουνε ὅλοι με τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

Ὁ Σπύρος ἔθγαλε κ' ἔριξε μέσα σ' ἕνα μανδῆλι πρῶτα ὅσα εἶχε μαζέψει ἀπ' τὰ Κάλανδα πού εἶπε τὸ βράδυ, και ἄλλα δυὸ μετζίτια δικάτου ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του, και κατόπι ἔφερε βόλτα τους ἄλλους.

Ἐνα ἐκτακτο πρᾶμμα ἀκολούθησε τότε. Σὲ μιὰ τέτοια ψυχολογικὴ στιγμή μās βρῆκε ὅλους, τόσο πυρωμένο ἦταν τὸ αἶθερο πού θέλησε να κτυπήση, ὥστε εἶδες στὴν στιγμή και γέμισε τὸ μανδῆλι του ἀπὸ τάλληρα, λίρες και μισές λίρες, και ὁ ἕνας ἐσπρωχε τὸν ἄλλο για να ρίξη στὸ μανδῆλι τὸν ὀβολὸ του, και ὅσοι καταλαβαίνανε πὼς δώσανε λίγα, βλέποντας τους ἄλλους, και μάλιστα τους Ἱεραποστόλους, πού ἔριψαν λίρες και μισές λίρες, ζακάρηχαν και αὐτοὶ.

Σὲ πέ-τε λεπτά μέσα μαζευτήκανε ἀπάνω ἀπὸ 50 λίρες τὲς ὁποῖες ὁ ἀθάνατος Σπύρος ἔδωσε στὸ γέρο ναυαγημένο καπετάνιο, πού ἐξακολουθοῦσε να μās συχωρᾶ και εὐχεται.

— Μωρὲ τζόγια μου, γιατί πλέκουμε τὰ πόδια μου μέσα στὲς μποτινες μου; μοῦ εἶπε σὰν πῆγα να τὸν φιλήσω κλαίοντας.

— Για τὸν ἴδιο λόγο πού με κόβουνε τὰ δικά μου, του εἶπα. Ἀλλάξαμε τὰ παπούτσι μας ἀπάνω στή βιάσι μας...

Τὸν Καπετάν Βασίλη ἀπάντησα μετὰ ἕνα χρόνο στὸν Πειραιᾶ με καινούρια βρατσέρα. Πληρώθηκε τὸ πλοῖο ἀπὸ τὴν Ἑταιρεία, μά ὄχι και τὸ παιδι του.

Ε. Βενικαρέλης.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ὁ κόμης (περιπαθῶς) — Ἀγαπᾶ και αὐτὸ τὸ χῶμα ἐπὶ τοῦ ὁποῖου βαδίζεις.

Ἡ ἐκτομμυριοῦχος. — Ἐξέρχμαι πάντοτε ἐρικπος ἢ ἐφ' ἀμάξης.

×

Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον.

Πελάτης. — Μά αὐτὸς ὁ κατάλογος εἶναι γαλλικός.

Ἱππηρέτης. — Δεν πειράζει ὁ μάγειρος εἶναι Σικελιός.

×

Ἐκεῖνος. — Ὁ πατέρας σου δεν θέλει να ἔρχωμαι σπῆτι να σε δλέπω.

Ἐκεῖνη. — Ἀ! μᾶ, θέλει μονάχα να μὴν εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖ ὅταν ἔρχεσαι.

×

Ἡ γυνὴ τῆς σήμερα.

«Ἡτοίμασα ὅλα τὰ πρᾶγματα, για τὸ ταξιδι τοῦ Παρισιοῦ, ἔστειλα τὸν σκύλο στὸ ζωολογικόν, τὴν γάτα στὴν ἑταιρεία τῶν φιλοζώων, μά τί διάβολο να κάνω τὸ μωρό;»

×

Ἐνας φοιτητῆς ἦτο τὸσον κακογράφος, ὥστε οὔτε ὁ πατήρ του ἤδύνατο να ἀναγνώση τὰ γραφόμενά του. Ὅταν ἐλάμβανεν ἐπιστολήν τοῦ υἱοῦ του ἐκύτοξεν αὐτὴν καλά κολὰ και ἔπειτα ἔλεγεν εἰς τὴν οἰκονομειάν του

— Καλὰ εἶναι τὸ παιδι μας, ἀφοῦ δικὸ του εἶναι τὸ γράψιμο, βάλτε κατὰ μέρος τὸ γρόμμα να μās τὸ διαβάση ὁ ἴδιος ὅταν εἴθῃ.

×

Μετὰ δημοσίαν διάλεξιν.

— Δεσποινίς, παρατήρησα ὅτι κατὰ τὴν διάλεξιν μου ὠμίλισατε μεγαλοφῶως.

— Ἀπατάσθε κύριε! ποτὲ δεν ὀμιλῶ ὅταν κοιμῶμαι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

82. Λένιγμα.

Εἰς τὰ ζῶα θὰ μ' εὐρῆς
ὅπως ἔχω καὶ εὐθὺς
εἰς τὰ σκότη θὰ βρεθῆς
ἐάν λείψ' ἢ κεφαλὴ μου.

83. Ἑλλειποσύμφωνον.

- α - α - α - α -

Γ. Περίοδος

Λύσις.

84. Γρῆφος

Παπ	πῶς;
Παπ	

85. Γρῆφος

Τὸ βρ. . . ἴχι ἔνοι ναί πλοῖον

Κισσός

ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

12ου τεύχους 61. Μεταῦ τῶν δύο κυριῶν.
62. Κισσός—Ἴσος. 63 Δέν ἔχει ὁ φτωχὸς ἀλλ' ἔχει ὁ Θεός.—64 Νηστική ἀρκούδα δὲν χορεύει.
13ου τεύχους 66. Πά (ἰκὴλ. μουσ.) τρίς.—
67. Τοὺς γονεῖς σέβου.—68 Ὁ ἐπιμελής μαθητὴς
69 Μέγιστος ὁ Σωκράτης ἦτο σοφός.—70 Ἐπω-
λήθησαν τὰ αὐγά εἰς δύο δόσεις τὴν μὲν 1ην πρὸς
10 λεπτά τὰ 7 αὐγά τὴν δὲ 2αν πρὸς 30 λεπ.
τὸ 1 αὐγὸν, ὡς ἔζη. Ἐλαβον δὲ καὶ οἱ 3 μίαν
δραχμὴν. Καθίσαντες καὶ οἱ 3 εἰς τὴν ἀγορὰν
διέρχεται ἐκεῖθεν εἰς, ὅστις ἠγόρασε μὲ 10 λεπτά
τὰ ἑπτὰ αὐγά καὶ ἀπὸ τοῦς 3 ὅσα ἠδύνατο. Δηλ.
ἀπὸ τὸν 1ον 49 αὐγά καὶ ἔδωκε 70 λεπ. ἀπὸ τὸν
2ον 28 αὐγά καὶ ἔδωκε 40 λεπ. ἀπὸ τὸν 3ον 7
αὐγά καὶ ἔδωκε 10 λεπ. καὶ ἔμειναν εἰς τὸν 1ον
1 αὐγὸν εἰς τὸν 2ον 2 αὐγά καὶ εἰς τὸν 3ον 3
αὐγά, μετ' ὀλίγην ὥραν διήλθεν ἕτερος ἐκεῖθεν
καὶ ἠγόρασε πάντα τὰ λοιπὰ πρὸς 30 λεπτά τὸ
ἔν, καὶ οὕτω ὁ πρῶτος ἔλαβε, 30 καὶ 70 ποῦ
εἶχε λάβῃ ἔλαβεν ἐν ὄλῳ 1 δραχ. ὁ 2ος 60 καὶ
40=1 δρ. ὁ δὲ 3ος 90 καὶ 10 ἔλαβεν καὶ αὐτὸς 1
δραχμὴν.

14ου τεύχους 71 Σωλὴν, 72 ἀνία, αὔρα,
ἄγρα, ἄπια, 73 Ἄννα, ἄλλα, ἄττα. 74 Πληγαὶ
Ἰωβ εἰσί, 75 Ἰνώ ἦν βασίλισσα. 76 Ἰησοῦς Χρι-
στός.

ΛΥΤΑΙ. Α. Βέλος Σύρου 14.—Μ. Τριανταφύλλου
Πειραιῶς 7.—Α. Ἀγγελάκης Σμύρνης 17.—Ν.
Τρούμης Πειραιῶς 14.—Γαλανὴ Ἑλληνίς Ἀθη-
νῶν 15.—Εὐφρ. Μαρίκου Πειραιῶς 13.—Ροδε-
σπιέρος Πειραιῶς 17.—Θρ. Παντελάκης Ἀθηνῶν
19.—Ρωμαῖος Ἀθηνῶν 18.

Ζ. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ράπτης πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἐνδυμάτων.
Ὁδὸς Βιδέσκου-Βόδα ἀριθ. 2 Βουκουρέσιον.
Ἐκτελεῖ μετ' ἀκριβείας καὶ τέχνης πᾶσαν πα-
ραγγελίαν ραπτικῆς καὶ κοπτικῆς.

Ἐν Ἀθήναις. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνάστη Κωνσταντινίδου»

HOTEL GRANDE BRETAGNE

Grande Rue de Pera (Constantinople)

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Μ. ΒΡΕΤΤΑΝΙΑΣ

Μεγάλη Ὁδὸς τοῦ Πέρα ἐν Κων)πόλει.

Κεῖται ἐν ὠραία καὶ περιβλεπτῶ θέσει ἐν τῇ μεγα-
λειτέρα καὶ κεντρικωτέρα ὁδῷ τῆς Κωνσταντινουπό-
λεως καὶ περιέχει ἰδιωτικά κάλλιστα καὶ ἀμέμπτως,
ἐπιπλωμένα. Περιέχει δὲ καὶ ἄριστον ἐστιατόριον.
Κατάλληλον ἰδίως δι' οἰκογενείας.

ΟΙΝΟΠΩΛΕΙΟΝ & ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

G. METAXA & ANDREI ROUADJI

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ

Ὁδὸς Ἀκαδημίας ἀριθ. 2.

Φαγητὰ ἐκλεκτὰ καὶ ἐξαισιῶς κατασκευασμένα.
Οἶνοι ἐντόπιοι ἄριστοι. Δοκιμάσατε.

ΔΗΜ. ΙΩ. ΤΙΤΩΠΟΥΛΟΣ

Λαχανοπώλης, πτηνοπώλης καὶ καρποπώλης ἐν
Κωνσταντινουπόλει, ἐν Πέρα, Μεγάλη Ὁδὸς ἀριθ. 278.
Ἵποκατάστημα ἐν Βουγιούκδερε.
Προμηθευτὴς τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ ρωσικοῦ στόλου
τῶν Πρεσβειῶν καὶ τῶν Μ. Ξενοδοχείων.

ΦΟΤΩΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΑΝΤΑ

Ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος (ἈΘΗΝΑΙ)

Ἐκτελοῦνται παντὸς εἴδους ἐργασίαι καλλιτε-
χνικαὶ μετὰ μοναδικῆς ἀκριβείας καὶ τελειότητος.
Ἐπίσης μεγεθύνονται εἰς φυσικὸν μέγεθος ἐκ
μικρῶν φωτογραφιῶν εἰκόνας διάφοροι διὰ εἰδικῶν
ἐπὶ τούτῳ ἐξ Εὐρώπης κομισθέντος μηχανήματος.
Πανομοιότης καὶ φυσικότης ἀπαράμιλλος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,

Γ. Δ. Βουρλάτιον, φράγ. 40 ἐλήφθησαν. Εὐ-
χαριστοῦμεν.— Δ. Α. Κάρρον, Ἐπιστολὴ ἐλή-
φθη. Ἀπηντήσαμεν καὶ ἐστείλαμεν ζητούμενα.—
Ἡλ. Ε. Πάτρας. Βραχεῖα ἐλήφθη καὶ ἐχάρημεν
δι' αὐτὰν ἐπάνοδον. Ἀπηντήσαμεν ἀμέσως ταχυδρο-
μικῶς.— Ν. Π. Καλάμας Ἐπιστολὴ μετὰ συν-
δρομῆς ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Εὐχόμεθα μὲ ὕγιαν
τὸ νέον ἔτος. Ἀποδείξεις ταχυδρομικῶς.— Θ. Κ.
Μάλας. Ἐπιστολὴ μετὰ συνδρομῆς ἐλήφθη. Εὐ-
χαριστοῦμεν. Ταχ. γράφομεν.— Η. Σ. Πάτρας.
Δρχ. 8 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ἀναμένο-
μεν ἐκτενεστέραν σας.— Κ. Κ. Κώνσπολιν.
Δελτάριον ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Τὸ 15 θὰ ἐλάβατε
ἤδη.— Α. Γ. Ἀδραμύτιον. Χάρτην πολέμου
προσεχῶς στέλλομεν.— Σ. Α. Λαύριον. Φύλλα
ἐλλείποντα στέλλομεν ἄνευ λογιμοῦ ἡμῶς. Χρήματα
δι' αὐτὰ δὲν θέλομεν.— Π. Δ. Π. Κώνσπολιν.—
Ἐχει καλῶς θὰ συμμορφωθῶμεν μὲ γραφόμενά σας
ἀλλὰ στείλατε τὴν ὀφειλήν σας.